

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

PROSINEC

1995

OBSAH

Komu zvoní hrana	1
Bilancování a účtování	2
Ježíšův rodokmen	5
Betlém	7
Redakční návštěva	9
Proč máte tolik dětí?	14
Nezávislé církve	16
Co je to sekta?	19
Mimozemšťané místo Boha	22

KOMU ZVONÍ HRANA?

Vánoce jsou svátky radosti, pohody, naděje a lásky. Většina lidí si z nich uvědomuje především Štědrý den, který vnímáme prizmatem rozšířených dětských očí. Už méně si uvědomujeme, že radostnější události v dějinách lidstva, kterou nám právě Vánoce připomínají, předcházelo zoufalé bloudivění mladých manželů. Lidská lhostejnost, místy také hrabivost, je hnala od dveří ke dveřím, až Krále nebe a Země místo nadšených zástupců přivítal studený chlív s párem dobytčat. Jak těžce se prodírá naděje lidstva dějinami už od samého počátku, nám připomíná druhý svátek vánoční - svátek prvomu-

cedníka Štěpána. Dávno před Štěpánem však položila život za Spasitele řada nevinných, bezbranných dětí z Betléma, které dal zavraždit Herodes v panickém strachu o svou kariéru. Tuto hrůznou událost si připomínáme dnes takzvaným svátkem mláďátek. Mnohému se připomenutí orientální krutosti nejhrubšího zrna může zdát ve vánoční době nepatřičná. Ano, skutečně by tomu tak i mohlo být, kdyby se lidstvo poučilo a nic podobného se už dál nemohlo dít. Bohužel však opak je pravdou. Vždyť už jen málokoho se dotkne dennodenní zpravodajství o krutostech a násilí páchaných na bezbranných civilních osobách včetně dětí, a to i v Evropě nedaleko od nás. A skoro nikdo už se nepozastaví nad množstvím zvláště "matek" dětí zabitých potraty. Před miliony takto zničených životů může Herodes se svými "pár stovkami či desítkami" obětí, kvůli nimž se stal symbolem zvrhlosti, jen blednout zavidlivě. My se však bohorovně tváříme, že se nic neděje. Ba co víc, mnozí vedou kampaně za ještě větší rozšíření této praxe. Není tedy divu, že v Evropě i v Americe přirozený přírůstek obyvatel nestačí ani vyrovnat přirozený úbytek, takže začal proces vymírání "vyspělých" národů. Bývalo zvykem, když někdo zemřel, rozloučit se s ním modlitbou za zvuku zvonu - umíráčku. Odprosit zemřelého za vše, co mu bylo učiněno nedobrého a alespoň částečně to odčinit přímlovou za jeho šťastný vstup do věčnosti. Dnes je denně svévolně mařeno tolik lidských životů, že by ani všechny zvony světa

2 ZÁPAS O DUŠI

nestačily, aby se této služby milosrdenství dostalo všem. Z uvedeného je jasné, jak vznikla myšlenka zvonit na den mládežáků. V době, kdy se snažíme ukázat, že jsme zvláště přístupní potřebám našich dětí, je to poslední možnost, jak naznačit světu, který nechce nic slyšet, že strkat hlavu do písku nic nevyřeší. Že záhy odzvoní hrana i nám, budeme-li nadále přistupovat lhostejně k řešení věcí, které se nás zdánlivě bezprostředně netýkají.

Lidé vždy spoléhali na to, že "ono to nějak dopadne", že dostaneme šanci napravit chyby, které jsme udělali. Nyní však má lidstvo k dispozici takové prostředky, že je schopno se zničit jako celek. Případný omyl už nemusí mít kdo napravovat. Proto se dnes ve stále více zemích světa chvějí srdce zvonů a burcují srdce lidská, aby se vzpamatovala, aby přijala hlas, který neustále tluč u jejich dveří. Hlas, před nímž si zacpávají uši, který přehlušují marným pachtěním po zábavách, kariéře i moci a utíkají před ním, kam jen to jde. I když je to hlas tichý, nelze ho neslyšet. Proto se zdvihá tolik odporu vůči každému, kdo jej připomíná. Kdo však má jen trochu zodpovědnosti, nemůže mlčet. Pravda, byť se často špatně poslouchá, nemůže být umlčena navždy. Záleží jen na nás, zda jsme ochotni platit stále vyšší cenu za to, aby byla přehlušena. Zda si konečně uvědomíme, že jsme to my, kdo na to doplácí. Že jsme to my, komu zvoní hrana. - *Neznámý autor, převzato -*

★ Vánoce patří těm, kteří přijímají Ježíše Krista jako dar od Boha a sami mu nenabízejí jiný dar než sami sebe. To jsou Vánoce bez dárečků, to jsou Vánoce jako dar.

BILANCOVÁNÍ A ÚČTOVÁNÍ

Lukáš 19:11-27. Blíží se konec roku a to je čas, kdy se ohlédneme sami za sebou, abychom mohli vykročit do Nového roku dobře připraveni. K životnímu bilancování patří také účetnictví. Mnozí z vás si představí rodinný rozpočet s jeho četnými položkami. Zapisujeme příjmy a výdaje, abychom příště se svým platem lépe vyšli. Plánujeme opravy, rekonstrukce, stavby... A to opět předpokládá účetnictví. Někteří se účetnictvím zabývají v zaměstnání; všichni účtujeme v březnu, kdy vyplňujeme daňové přiznání a počítáme daň, kterou jsme povinni zaplatit státu. Respektovat finanční úřady jsme si zvykli velice brzo a snad nikoho z nás nenapadne, že by tolerovaly, kdybychom zanedbali své povinnosti vyplývající ze zákona.

O posledních věcech mluví v Novém zákoně mnoho biblických textů. S posledními věcmi také souvisí život věčný a vstup do Božího království, který je podmíněn novým narozením. Jak však žijeme jako křesťané ještě zde na zemi? Jak se v nás rozhojňuje Boží milost? Jak hospodaříme se svěřenými dary a schopnostmi? To vše je nedílnou součástí učení o posledních věcech - eschatologie. Slovo Boží nás uvádí do oblasti toho nejdůležitějšího účetnictví, které bychom mohli nazvat "Závěrečné daňové přiznání" nebo "Celoživotní daňové přiznání" či "Ekonomický výsledek našeho křesťanského života".

I. Naděje příchodu Pána Ježíše rozděljuje

V Lukášově evangeliu vidíme oproti Matoušovi 25 rozdíl v počtu kategorií

lidí, o nichž se hovoří v tomto podobenství. Vznešený muž, který se stane králem, symbolizuje Pána Ježíše Krista. Deset služebníků představuje znovuzrozené lidi, z nichž tři znázorňují různé typy křesťanů. Měšťané, kteří si nepřejí vládu vznešeného pána, zastupují lidi odmítající Krista hrubým nebo nepřímým způsobem.

Úvod podobenství nás nenechává na pochybách, že počítat s druhým Kristovým příchodem je nutnost. Pán se vrátí! Někdy slyšíme škodlivé řeči o brzkém zjevení se Božího království. Je nesprávné vypočítávat Ježíšův příchod na léta, měsíce a dny, ale konáme správně, když jej očekáváme. Učedníky rovněž zaměstnávala otázka, kdy se Pán vrátí. Jdou právě do Jericha, kde Ježíš spasil Zachea, do Jeruzaléma, kde budou slavit paschu - nádherné svátky, připomínající vysvození Izraelců z Egypta mocnou Boží rukou. A tyto svátky v učedníkůch vyvolávaly myšlenky na příchod Božího království a Mesiáše. Zejména v Jakubovi a Janovi, kteří chtěli být Ježíši co nejbližší. Každá pascha rozdmýchávala tento revoluční oheň. Čekali Pána každou chvíli a měli o jeho příchodu, vládě a formě království nesprávnou představu.

Zatímco jedni čekali příchod Mesiáše příliš brzo, druhí jej neočekávali vůbec. Dokonce otevřeně prohlašovali, že nechtějí, aby nad nimi kraloval. To, co se odehrálo v podobenství, se stane i ve skutečnosti. Pán Ježíš přijde kralovat bez ohledu na to, zda si to lidé přejí nebo ne. Na přání lidí zde vůbec nezáleží. Nestrkejme hlavu do písku a vypořádáme se s biblickou pravdou, že Pán Ježíš přijde podruhé jako Král a Vladař. Ty, kdo ho odmítají, potrestá věčným zatracením. My křesťané ne-

popíráme, že přijde, protože věříme jeho slovům. Jsme však na jeho příchod připraveni? Připravujeme se na něj stylem svého života?

II. Proč vznešený muž mohl soudit své služebníky?

Když bohatý pán odjížděl do daleké země, aby tam převzal království, svěřil svým deseti služebníkům deset hřiven, aby s nimi podnikali. Vykladači upozorňují na to, že u Matouše jde o talenty, velké hřivny, tedy o obrovské množství peněz. Talent = velká hřivna = 60 min, 6000 denárů, tj. mzda za 6000 pracovních dní. Mina u Lukáše 19,13 = 100 denárů, tedy tři až pětidesítní mzda. Zda byla svěřená částka velká nebo malá, nakonec není rozhodující. Služebníci měli podnikat. Všechna deset dostalo stejně, podobně jako všichni učedníci Pána Ježíše dostali stejné pověření:

- ♦ *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal." (Mt 28,19-20)*
- ♦ *To je poselství, s nímž křesťan může podnikat. Jiný možný výklad se týká způsobu života: Všem pak řekl: "Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne, zachrání jej. Jaký prospěch má člověk, který získá celý svět, ale sám sebe ztratí nebo zmaří?" (Lukáš 9:23-25)*

První dva služebníci představují ty, kteří ztratili život pro Krista. Ano, to byli podnikatelé, kteří podnikali pro Ježíše. Ztratili své zájmy, aby uctili svého Pána. První získal 10 hřiven, druhý pět. Zisk byl obrovský: za každou minu

4 ZÁPAS O DUŠI

vláda nad jedním městem. Podnikat pro Krista se vyplatí.

Všimněme si odměny: za pilnou práci velká odpovědnost, ještě více práce v Božím království. Kromě toho vidíme u podnikavých služebníků pozoruhodnou vnitřní změnu - nepromlouvá z nich pycha ani hrdost:

◆ *Pane, tvoje hřivna vynesla deset hřiven." (Lukáš 19:16)*

Ne já, ale Boží milost. Dokážeme takto mluvit o výsledcích své práce pro Pána? Nepřipisujeme za to, co všechno jsme pro sbor a pro Pána udělali, zásluhu i sobě?

III. Jsi špatný služebník.

Soudím tě podle tvých vlastních slov.

První dva služebníci zobrazují křesťany pracující pro Pána, víru dokázanou skutky. Třetí služebník symbolizuje křesťany podle jména, víru proklamovanou, bez skutků, mrtvou. Chtěl zachovat život, a ztratil jej. Proč?

1. Matouš říká, že byl líný. Možná podnikal ve světské oblasti, ale svůj dar milosti zanedbal.

2. Neznal Pána. Věděl, že je přísný, bere, co nedal, a sklízí, co nezasel, ale nepoznal milost, že vše je Boží dar, že Bůh pro nás udělal vše.

3. Nepoznal a nepřijal dar. "Pane, tu je tvoje hřivna." Tím chce říci: "Uchoval jsou tvou hřivnu náležitě, nedotčenou. Měl bys mi být vděčný, že ti ji tak pohotově a neporušenou vracím." Báł se riskovat. Kdo se bojí riskovat, nic nepokazí, ale také ničeho nedosáhne.

4. Je smutné, že mu byla i ta jedna hřivna odebrána. Jeho účet byl nulový, proto nic nedostal a bylo mu vzato i to, co měl.

Jak smutný osud potká křesťany podle jména! Projdou ohněm hanby a

nesmírného zklamání. Jak bude vypadat jejich promoce? Uvidí, že někteří dostanou červený diplom, kdežto oni sami projdou jen taktak. Jejich vlastní postoj je usvědčí z nerozumnosti. Stane se nenapravitelná chyba!

Závěr

Žijeme v době, která nás svou uspěchaností odvádí od věčného cíle, od konečného účtování. Dříve jsme neměli tak obrovské možnosti realizovat své schopnosti. Můžeme podnikat, studovat, cestovat, vydělávat, uskutečňovat, co chceme. Zastavme se a zhodnoňme, zda bychom se mohli přiřadit k těm vzorným služebníkům. Nasazujeme se pro Pána Ježíše tak, aby naše hřivna získala dalších 5 nebo 10 hřiven?

Mrzí mne, že někteří z vás opouštějí kvůli studiu úřad staršího a učitele besídky. Mnozí kvůli zaneprázdněnosti a nedostatku času opouštějí shromáždění - nejen modlitební chvíle, ale i biblické hodiny. Jiní nevytrvali ve službě zpěvem, v Elimu, v praktické pomoci. Na mém pocitu lítosti nezáleží, ale záleží na účtování tvého života.

Chci povzbudit všechny věrné, kteří se nedali strhnout okolním světem a pilně pracují v zaměstnání i v církvi. Svědčí o Ježíši, i když nevidí výsledky. Vyučují a budují tělo Kristovo. Z hlediska světa svůj život ztratili, protože ztrácejí čas pro Krista. Ti po vytrvalé námaze jednou řeknou: "Pane, tvoje hřivna nezůstala v šátku, ale vynesla dalších deset." Amen.

- Kazatel S. Stebel, Vsetín -

**★ Při konečném účtování
nám bude přebývat, co jsme
ušetřili pro sebe, a scházet, co
jsme nedarovali druhým.**

JEŽÍŠŮV RODOKMEN

Historický záznam o narození Ježíše, prorocství o Jeho příchodu všichni dobře známe. Přesto pozornému čtenáři Písma neunikne malá zajímavost. Na první pohled se může zdát, že si Bible dokonce protirečí. Jde o rodokmen Pána Ježíše:

Pátá kapitola Genesis je rodopis od Adama k Noemu a k jeho třem synům, jmenovitě k Šémovi. V Genesis 11:10-26 rodopis pokračuje od Šéma až po Abrahama. Matouš 1:1-16 dále pokračuje vzestupně od Abrahama po Josefa, Ježíšova pěstouna, Jákobova syna. Konečně, Lukáš 3:23-38 uvádí Ježíšův rodopis sestupně od Heliho, otce Marie, až k Adamovi.

V Bibli čteme také následující verše:

- ◆ *Když Ježíš začínal své dílo, bylo mu asi třicet let. Jak se mělo za to, byl syn Josefa, jehož předkové byli: Heli, Mathat, Levi, Melchi, Janai, Josef, Matathias, Amos, Nahum, Esli, Nagai, Mahat, Matathias, Semel, Josech, Joda, ... atd ... Arfaxad, Sem, Noé, Lámech, Matusalem, Henoch, Jared, Maleleel, Kainan, Enóš, Sét a Adam, který byl od Boha. (Lukáš 3:23-38)*

Zde jasně stojí, že Adam pocházel přímo od Boha, a že neměl nic společného se zvířecími předky. Ale to není vše, co nás vyzývá k zamyšlení. Vidíme, že rodokmen jde sestupně, od narození Syna až k Adamovi, protože Lukáš zdůrazňoval Ježíšovo lidství. Verše začínají:

- ◆ *Když Ježíš začínal své dílo, bylo mu asi třicet let. Jak se mělo za to, byl syn Josefa, jehož předkové byli: Heli, ...*

Podle verše z Lukáše je Josefův předek Heli, podle Matouše byl Jákob

otcem Josefa. Jak to tedy je? Kdo je Heli? Josefův nebo Mariin otec? Jsem si vědom, že Český biblický slovník nebude s tím, co prohlásím, souhlasit. Ten totiž říká, že *Heli je otec Josefa, muže Marie, matky Ježíšovy*. Matouš, jak víme, však tvrdí, že *Jákob je Josefův otec*. Komentáře v angličtině, se na tento zdánlivý problém dívají hlouběji, a proto docházejí k závěru, že Heli byl biologickým otcem Marie a ne Josefa. Všimněme si, že rodokmen v Matoušovi je vzestupný a jasně vede od Davida k Josefovi, manželovi Marie, z níž se narodil Ježíš. Od Davida proto, protože Matouš popisuje Ježíše jako krále.

- ◆ *Jákob zplodil Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš, řečený Kristus. (Matouš 1:16) - "Nová Smlouva"*

Zde je narození Ježíše výslovně spojeno jen s matkou Marií a Josefa se vůbec netýká! Kdyby byl Josef Ježíšovým biologickým otcem, Marie by nebyla v tomto rodokmenu ani zmíněna a stálo by tam ve slohu všech předcházejících veršů, že Josef zplodil Ježíše.

Duch svatý, vždy když jde o rodokmen, jmenuje mužské rodiče, tedy mužskou genetickou větev. Jsem přesvědčen, že je to proto, že nejprve byl stvořen muž a z něho žena. Protože žena zhřešila první, jsem přesvědčen, že hříšná povaha se geneticky předává skrze otce, ne matku. Ježíš totiž nezdědil po Marii hříšnou povahu, ale jen podobu hříšného těla, ačkoliv třiadvacet chromozómů pocházelo od Marie. Skrze Marii je Ježíš Synem člověka. Proto nás může spastit, protože je s námi geneticky spjat.

Je pravda, že Heli byl otcem Josefa, tak to stojí v Lukášovi. Ale, jak už jsem řekl, otcovská větev je ta, která je pro Boha důležitá. Zetům a snachám se

6 ZÁPAS O DUŠI

v mnoha kulturách, a v židovské to platí obzvlášť, říká synové a dcery, ačkoliv biologicky dcerami a syny nejsou. Například anglický výraz "son-in-law" znamená syn v zákonu, tedy zeť. Dále si všimněte, že v Matoušovi to byl Jákob, kdo výslovně zplodil Josefa, muže Marie. Matouš tedy opravdu popisuje Jákoba jako biologického otce Josefa. Kdežto na druhé straně Lukáš jen konstatuje, že Josef byl synem Heliho (Nová Smlouva). Lukáš neříká, že by Heli zplodil Josefa. Kdyby tam stálo, že Heli zplodil Josefa, tak bychom měli neřešitelné dilema, protože Heli a Jákob nemohli zplodit stejného syna Josefa. Buď byl Josefův biologický otec Jákob, anebo Heli. Josef nemohl mít dva biologické otce. Pro Židy to mohl být syn zplozený i přičleněný. To, že Lukáš popisuje Mariin rodokmen, podporuje i to, že je jiný, rozdílný od Josefova, který je popsán v Matoušovi. Víme, že se objevují pokusy oba rodokmeny sloučit, ty jsou však neslučitelné. Matouš popisuje Ježíšův královský původ, ukazuje, že pochází od Davida až k Josefovi, přestože Josef není Ježíšův biologický otec. Josef byl Ježíšův zákonný otec, ne biologický. Stejně jako byl Josef zákonným synem Heliho. Proto byl Heli biologickým otcem Marie, ten, kdo Marii zplodil.

Dále, jak jsem se už zmínil, Matouš popisuje Ježíše jako krále, proto začíná, že Ježíš je syn Davidův atd. (Adam není zmíněn), naopak Lukáš Ježíše popisuje jako člověka, proto jde rodokmen až k Adamovi, jenž byl od Boha.

Všechny komentáře, co znám, kromě českého biblického slovníku, se shodují na tom, že Heli je zákonným otcem (tchánem) Josefa a biologickým otcem Marie.

A zde je absolutní důkaz, že Lukáš popisuje Mariin, a ne Josefův biologický rodokmen. Musíme do Starého zákona za prorokem Jeremjášem:

♦ *Toto praví Hospodin: Zapište toho muže (Konjáše) jako bezdětného, muže, který nebude mít ve svých dnech zdar. Nikomu z jeho potomků se nepodaří dosednout na Davidův trůn a být opět v Judsku vladařem. (Jeremjáš 22:30)*

Jenže, v Matoušovi 1:13, v Josefově rodokmenu figuruje tento prokletý muž pod jménem Jechoniáš! Z toho vyplývá, že Josefův biologický potomek nesmí a nemůže nikdy dosednout na Davidův trůn! Proto Josef, mimo jiné, nemůže být Ježíšovým biologickým otcem, protože Ježíšovi se podaří dosednout na Davidův trůn.

Na druhé straně Lukáš popisuje rodokmen, v kterém Konjáš podle Starého zákona, a Jechoniáš podle Nového zákona vůbec nefiguruje. To znamená, že Heli je neposkvřen Jechoniášem, a tudíž jeho potomek skrze Marii na Davidův trůn může zasednout. Z toho dále vyplývá, že Marie, biologická dcera Heliho, a biologická matka Ježíše, není potomkem Jechoniáše a její Syn člověka, Ježíš, je plně kvalifikován dosednout na Davidův trůn!

Někdy se nám zdají rozdíly v evangeliích takové, jakoby Bible chybovala, ale to je pro Boží slovo nemyslitelné. Jen bližší studium nám odhalí takové souvislosti, které zdánlivé neshody nejen odstraní, ale navíc nás dovede na takové biblické akordy a souzvuky, které bychom asi nikdy neodhalili, nebýt těchto zdánlivých diskrepancí. Duch svatý je mistrný spisovatel, a ví kde nás zastavit jen proto, abychom se dozvěděli o Kristu ještě více.

- pst -

★ Slavme Vánoce po celý rok - budme vždy vítaným dárkem pro své bližní. Tak obdarujeme toho, který je toho hoden.

BETLÉM

Myslel jsem si, že do Betléma půjdu z Jeruzaléma pěšky, vždyť je to směrem na jih jenom dvanáct kilometrů. Ale nemohl jsem toto své přání realizovat, protože od Jeruzaléma až k Hebronu je území, v němž nemají rádi Židy, a ani turisté si nemohou být jisti životem. Toto území bylo připojeno k Izraeli až po šestidenní válce. Proto jsem do Betléma jel autobusem s turistickým zájezdem.

Město leží přibližně ve stejné nadmořské výšce jako Jeruzalém, má i stejné počasí. Žije v něm kolem 32 tisíc Arabů, většina z nich jsou křesťané. Ihned po vystoupení z autobusu na náměstí nás obklopili domorodí obyvatelé a nabízeli nám jesličky s jezulátkem v různém provedení. Nemohli jsme se zdržovat, přímo jsme zamířili do Chrámu narození Krista, což je pětিলodní bazilika o délce 56 m a šířce 26 m. Původní baziliku dal postavit císař Konstantin ve 4. století, byla však zničena. Dnešní bazilika je z roku 531, postavená na původním místě za císaře Justiniána. Je zajímavé chodit uvnitř chrámu, kde na vás "dýchá" 4. století. Nejvýznamnější částí chrámu je Jeskyně narození, v níž je do podlahy zapuštěna stříbrná hvězda s latinským nápisem, že se zde Panně Marii narodil Ježíš Kristus.

Asi 400 m od vchodu do baziliky je Mléčná jeskyně, v níž se prý rodina s Ježíšem ukrývala, než odešla do Egypta. Podle tohoto podání Pán Ježíš

s matkou a pěstounem vypravili do Egypta přímo z Betléma. Musel jsem popřemýšlet o dvou podáních této události v evangeliích. Matouš napsal, že Josef po odchodu mudrců v noci vstal, vzal Marii a dítě a na pokyn anděla odešel do Egypta. Lukáš píše o tom, že osmý den bylo dítě obřezáno v jeruzalémském chrámě a pak se navrátili do Nazareta. Písmo neuvádí zprávy protikladné, ale vzájemně se doplňující. Přijal jsem to pro sebe tak, že podle pokynu anděla, který se ukázal Josefovi ve snu až po obřezání v chrámě - protože nic nevíme o tom, kdy mudrci z Betléma odešli - se už Josef nevrátil s Marií a dítětem do Nazareta, ale pokračoval cestou do Egypta. Po smrti Herodesa se z Egypta vrátili do Nazareta.

Když jsme se po prohlídce Betléma zastavili na okraji města, nešel jsem s ostatními do obchodního domu, ale vrátil jsem se asi dvě stě metrů a díval se do okolí. Na památku jsem vyfotografoval sluneční kolektory na jednom domě, abych mohl našim odborníkům ukázat, že tento objev poslední doby je v Izraeli plně využíván v širokém rozsahu, kolektory jsou téměř na každém domě, proto lidé mají nejméně půl roku horkou vodu ohřátou sluníčkem a nemusejí užívat jiné tepelné zdroje. Nedělají si problémy s krásou fasád, po nichž jednoduchým způsobem vedou potrubí se studenou i teplou vodou. Většina domů má rovné střechy, umístění kolektorů a zásobních nádrží na nich je jednoduché.

Při pohledu na okolí Betléma jsem nejdříve zjišťoval, jaké možnosti měli mudrci, aby se vrátili domů jinou cestou než přes Jeruzalém. Bylo to pro ně obtížnější, protože z cesty po hornatině zřejmě museli sejít do některého údolí,

8 ZÁPAS O DUŠI

ale takových možností je zde několik. Pak jsem se díval na okolní hory, které byly bílé, protože v této letní době zde bylo málo zeleně. Kde asi David pásal stádo svého otce? Bylo v jeho době více zeleně? Jistě mohl nocovat se stádem venku, jako ti pastýři, kteří v době narození Pána Ježíše najednou uviděli anděla, který jim zvěstoval radostnou zprávu o spasení, a po chvíli jásající nebeské zástupy.

Na severním okraji Betléma podél hlavní silnice je malý hřbitov a v něm je hrobka Ráchel, Jákobovy manželky. Nikdy jsem si to tak detailně neuvědomil, co všechno Jákob musel prožít, až když jsem se na bílou hrobku díval. Jákob se s celým svým domem stěhoval přes Bétel dále na jih, do Hebronu. Když procházel Betlémem, Ráchel porodila syna Benjamina, ale po porodu zemřela. Ráchel je uváděna v evangeliu Matouše, kde se říká, že Jeremiášovo proroctví o Ráchel, která oplakávala své syny (31,15), se splnilo právě tehdy, když Herodes dal povraždit chlapce v Betlémě a okolí. Se jmény Ráchel a Betlém byla spojena bolest. Byla to pro Jákoba smutná zastávka. Nejmladší syn obdržel jméno Syn pravice. Byl to jeho dvanáctý a poslední syn. Ráchel už neuvidí, dal jí v Betlémě postavit památný sloup.

Jákob později, když ztratil Josefa, měl přijít i o Benjamina. Vnitřní Jákobova bolest kulminovala. Milovaná Ráchel a její syn Josef, to, co bylo pro Jákoba potěšením, je pryč. Co ještě Hospodin dopustí, aby se kalich utrpení přeplnil? Cítíme, proč nechtěl, aby Benjamin odešel s jeho deseti syny do Egypta?

Nevím, kolikrát Jákob od smrti manželky procházel Betlémem, ale jistě mu jméno tohoto města znělo smutně. A přece ho Hospodin neopustil. Vždyť

Jákoba miloval, jak to uvádí Pavel ve svém dopise Římanům (9,13). Vrátil mu Josefa i Benjamina, kteří mu byli potěšením až do jeho posledního vydechnutí.

Pán Bůh miluje ty, kdo se stali jeho dětmi a touží po požehnání v duchovních věcech. On dopustí, aby v jejich životě nastaly chvíle zármutku nad ztrátou něčeho, co milovali, ale potom jim Boží láska a přízeň zazáří v ještě silnějším světle. Tak se nebudou spoléhat na sebe a na dary, které mají od Boha, ale budou skládat naději v Dárce. Skutečně se i v naší době naplňují překrásná Pavlova slova Římanům:

♦ *víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha...* " (8,28)

Přestože Betlém v překladu znamená Dům chleba, nebylo v něm chleba pro jednu z hlavních postav knihy Rút. Noemi se do Betléma vrátila z Moábské země, kde ztratila muže, dva syny a nevěstu. Byla to velká ztráta. A přece - Betlém pro ni zazářil novým leskem, když se nevěsta Rút vdala za Bóaza a narodil se jí syn Obéd, Ctitel Hospodinův. Všichni tři - Boáz, Rút i Obéd - se dostali do rodokmenu Pána Ježíše. Není to náhodný závěr života ženy, která si jméno Líbezná změnila na Trpká? Bylo to dobré, že se vrátila do Domu chleba, protože v cizině, kde žil Moáb, by skutečně odešla "trpká" do hrobu.

Jaký dojem jsem si odnášel z krátkého pobytu v Betlémě? Jeruzalém zastínil Betlém podobně jako kříž zastínil jesle. Vstup Božího Syna na světovou scénu je velkým divem, ale pro svět je rozhodující to, co se stalo na Golgotě. Miliardy lidí připouštějí, že Ježíš se v Betlémě narodil, ale o Golgotě nechtějí nic slyšet. Vždyť co se děje v křesťanském světě o Vánocích?

Tisíce jesliček s jezulátkem, dárečky a radostná nálada. Srovnáme to s průběhem Velikonoc. Kromě pracovního volna, trochy lidové tvořivosti a všelijakých vesnických zvyků se nic zvláštního neděje. Vzpomínky na kříž, hrob a zmrtvýchvstání Ježíše patří jen do kostelů. Nuže, takový je dnešní svět. A tak jsem z Betléma odcházel rozpolcen tím, že se téměř na centimetry přesně ukazuje místo, kde se Ježíš narodil, a také tím, že zde žijí Arabové. Židé zřejmě ani po dvou tisíciletích nechtějí mít nic společného s tím, že Ježíš byl Mesiáš, který přišel na svět v Betlémě, v místě ohlášeném proroky několik staletí předem.

- Ján Ostrolucký, Izrael -

REDAKČNÍ NÁVŠTĚVA

Chtěli bychom poděkovat vám všem, kteří jste nám během roku přinášeli dary své víry, radosti, naděje a vděku. Chceme vám popřát všechno nejlepší do vánoční pohody a hodně Božího požehnání do dalších dnů. Srdečně vás všechny zveme, abyste společně nahlédli do řádků mnoha čtenářů, kteří nás během roku oslovují. Věříme, že poznáte stejnou radost a touhu, která nás společně motivuje a vede k další práci a službě pro slávu našeho Pána. Poznáte, jak vybíráme témata, proč se vyjadřujeme k otázkám a problémům, které nemusí být zrovna nejpříjemnější a proč volíme i taková témata, která mohou přinést podrážděné reakce a někdy kvůli nim podstupujeme riziko, že ztratíme některé čtenáře. Někomu se může zdát, že jsme příliš radikální, ale časopis Zápas o duši má za úkol, aby pomáhal odstraňovat překážky nevěřícím, odpovídal na sporné otázky hledajícím a posiloval věřící ve víře i evangelizačním

úsilí. Nezapomínejme, že některé církevní tradice a učení se někdy liší od biblického učení. Je osobní zodpovědností každého z nás, abychom znali Boží pravdu a trpělivě a v lásce ji předávali dál. O to větší zodpovědnost máme, abychom vždy hlásali Slovo Boží a pokud jde o osobní názory, aby byly v souladu s Písmem. Boží autorita Písma je neoblomná. Písmo nás vyzývá k opatrnosti a ostražitosti:

♦ *Milovaní, velmi jsem si přál psát vám o našem společném spasení, ale teď pokládám za nutné napomenout vás, abyste zápasili o víru, jednou provždy odevzdanou Božímu lidu. Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost a zapírají jediného vládce a našeho Pána Ježíše Krista. S těmi, kdo pochybují, mějte slitování; zachraňujte je z hořícího ohně. Mějte slitování i nad jinými, ale s obezřetností, ať se vám oškliví i jejich plášť, poskvrněný hříchem. (Juda 1:3, 4, 22)*

✉ Vážení pane a paní Steigerovi, jmenuji se Asan F. a je mi 18 let. Asi před rokem a půl se mi dostal do rukou letáček s nabídkou knih. Napsal jsem si o Nový zákon a Příběhy ztracených existencí. Když mi knížky došly, začal jsem je číst. Knížka několika svědectví se mi velmi líbila, zato Novému zákonu jsem moc nerozuměl. Dostal jsem se do styku s několika křesťany, ale Pána Ježíše jsem nepřijal.

Zanedlouho jsem morálně upadl. Začal jsem kouřit, pít a brát drogy. Dnes v tom vidím Boží zásah. Byl jsem příliš pyšný na to, abych se snížil před Bohem. Tohle trvalo delší čas, až jsem z toho byl zoufalý. Zkoušel jsem se

10 ZÁPAS O DUŠI

změnit, ale nešlo to. Vzpomněl jsem si, že mám telefon na jednoho křesťana, tak jsem mu zavolaal a on mě pozval na shromáždění do sboru. Bůh se mě tam oslovil a já jsem poprvé v životě upřímně vyznal Pána Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. A od té doby se můj život změnil a mění. Pánu Ježíši vděčím za věčný život a za vše, co mám. Vám děkuji za to, co jste pro mě udělali. Děkuji, že mi posíláte časopis Zápas o duši a různé knížky.

Bůh Vám bohatě žehnej.

- Asan -

✉ Vážení,

nenacházím lepší oslovení, protože oslovení v Kristu sice přijímám, ale nějak se s ním nemohu ztotožnit. Nejsem bezvěrec, ale nejsem ani správný křesťan či jiného ortodoxního vyznání. Náhodně jste mne oslovili Zápasem o duši; jestli to nebyla náhoda, kdo si to na mě vzpomněl? Já totiž neustále hledám. Hledám Boha, i když ho kolem sebe vidím a vnímám a i vehementně prosazuji v rodině, nenápadně i jinde. Formu však stále ne a ne najít. Možná ani žádná forma není a všichni mají pravdu. Křesťanství se mi zdá velice přijatelné co do hodnověrnosti, ale byla jsem vychována jako vlažný římský katolík. Teprve v dospělosti jsem se vlastně k Bohu přiklonila, a to na základě četby čehokoliv, co mi přišlo zpočátku do ruky. Teď již cíleně hledám.

Knihy Mormon se mi zdá směšná, ale opravdovost dnešních mormonů je příkladná a hlavně upřímná, jak jsem se na příkladu ve vlastní rodině přesvědčila. I vyznavače Strážné věže jsem poznala, obdivuji jejich snahu vykládat Bibli, ať se děje co se děje, třeba i zjednodušeně. Ale na straně druhé, budeme-li trochu kritičtí, musíme si

přiznat, že Bible je tu pro nás všechny, nejen pro její odborně školené vykladače. Alespoň takový byl původní Boží záměr. A Bůh je jistě jen jeden, tak proč tolik nevraživosti mezi denominacemi a dokonce i mezi sektami?

Podle Jana Pavla II. nastal nejlepší okamžik, aby se křesťané mohli sjednotit. Jistě Bůh nechce jiné, zvláště bojovně naladěné víry. Sjednotíme se k vyznání Boha a ke ctění Jeho zákonů. Církev necírkev.

Jestli Bůh stvořil za den, týden či po epochách Vesmír a Zemi, není to snad jedno? Hlavně, že stvořil, možná zkonstruoval. Vím o tom, že největší vědci se s pokorou sklánějí před záhadou stvoření, často skrze svoje objevy, které nemohou dovést do konce. V tom je příslib do budoucna.

A teď tedy víte, co jsem zač. Je-li to ve vašich silách, prosím o náznak literatury a kde ji sehnat, abych si svoje obzory rozšířila, třeba i jednostranně.

951129, Marie M.

✉ Milý bratře,

jsem věřící x-kého sboru. Jsem důchodce a moje dcera odebírá Zápas o duši již delší čas. Dříve jsem ho nečetl. Nebyl čas (výmluva) a potom nemám důvěru k té záplavě různě stejných výkladů. Ale zřejmě to byl záměr Satana, že jsem časopis nečetl. Ona si jej totiž dcera nechávala ve svém pokojíčku a ke mně se nedostal. Až od loňského roku jej čtu několikrát, protože to něco, tedy čtení, mně vyhovuje.

Ale proč vám píši. Odebírám Lidové noviny a příkládám vám článek, který mě vyvedl z míry (Člověk - bludný výběžek evoluce). Podobně mě vyvádí z míry pořad Meteor. A tak jsem si řekl, že máme fundovaného bratra, po všech stránkách obdařeného darem

slova i znalostí Písma, že by snad bylo dobré poslat článek do novin. Je možné, že by to přijali i v rozhlasu a dověděla by se to značná část lidí.

893, Vladimír P.

✉ **Pavle, Kláro a další ve vaší redakci,** ve svých modlitbách děkuji Bohu, že Vás poslal za zvěstovatele pravdy, že nekompromisně hájíte křesťanskou víru, která stojí na Božím slově. Sice Vás znám "pouze" z časopisu Zápas o duši a knih, které vydáváte a někdy i z článků, které píšete do Českého týdeníku, ale z toho všeho jsem přesvědčen, že vaše služba má v naší republice veliký význam. Naše církev musí projít reformací. Církev, která má zvěstovat spasení v Kristu, se musí plně postavit za Boží slovo, za Bibli. Přestože jsem věkem mladý, a stále ještě studuji, poznal jsem, že církev činí mnoho kompromisů se světem. Mnozí faráři a kazatelé nezvěstují pevný biblický základ. Začal jsem navazovat kontakty s faráři, kteří cele nevěří Božímu slovu. Asi před rokem jsem chtěl vyjít ve šlépějích Lutherových a tak jako on zahájil reformaci vydáním 95 tezí, tak i já jsem chtěl vydat několik tezí, které vyzývají k návratu k Bibli. Zatím jsem to neučinil. Myslím, že by to mělo vyjít společně od všech "fundamentálně ortodoxních konzervativních evangelikálů", od všech křesťanů, kteří staví svojí víru na biblických základech.

373, Miloš M. (student evangelické akademie a teologického semináře)

✉ Vážení, náhodou se mi dostal do rukou časopis Zápas o duši. Přestože nejsem věřící, časopis mě vskutku zaujal. Proto vás prosím o zaslání, abych co

nejvíce pochopila křesťanství a uvěřila. Pochopitelně časopis zaplatím. Děkuji předem za pochopení a posílání časopisu.

1115, Jaroslava J.

✉ Vážení, objednávat váš časopis Zápas o duši. Chodí k nám několik výtisků do sboru, ale ne vždy se na nás dostane. Byl bych rád, kdybych jej mohl dostávat pravidelně, občas některé myšlenky používám v kázání.

958, Zdeněk F.

✉ Vážení, minulou neděli jste odpovídal v plzeňském rozhlasu na dopisy posluchačů. Pořad mě velice zaujal, ale málo si z toho pamatuji, proto bych byla ráda, kdybyste mi poslali místo toho časopis Zápas o duši ke čtení. Tento pořad ráda poslouchám, dodává mi sílu překonávat životní těžkosti, které se nikomu občas nevyhnou, a pomáhá mi chápat podstatu Božího slova. Vždyť jako dlouho trvalo apoštolům, než pochopili a uvěřili Pánu Ježíši, přestože s ním chodili každý den, viděli jeho zázraky, které je mohly přesvědčit, a přesto Petr zapřel Pána Ježíše třikrát. Když Pána Ježíše bičovali, apoštolové se také báli a rozprchli se. A co potom teprve my, kdy nás svět neustále přesvědčuje, že Bůh není. Proto potřebujeme slyšet často Slovo naděje, aby se naše víra upevňovala v každé životní situaci, abychom se mohli opírat o Boží Slovo.

839, Anežka K.

✉ Vážení, srdečně vás zdravím a děkuji za další zasilku, která mi udělala velkou radost. Jsem vám moc vděčná, že na mne

12 ZÁPAS O DUŠI

s Terezkou pamatujete. Jsem velice ráda, že nás vedete ve své evidenci, i když naše finanční situace zůstává nadále složitá. Terežčin zdravotní stav se nezlepšil. Uvažuji o tom, že s ní zůstanu do věku sedmi let doma a budu se jí věnovat. Na "dobré rady" lékařů, abych ji dala do ústavu jsem už alergická. I když mateřská je malá, na nástup do práce se nedá při Terežčině zdravotním stavu ani pomyslet.

Budete-li mít v budoucnu možnost poslat nějakou duševní vzpruhu ve formě letáčku, brožurky či knížky s Božím slovem, vzpomeňte si prosím na mne. Velmi mi to pomáhá a posiluje.

760, Hana H.

✉ **Drazí,**

už delší čas se chystám Vám napsat, ale ne a ne se k tomu dostat. Definitivně jsem se rozhodl, když jsem od Vás mimo Zápas o duši dostal i knížku Genesis a úpadek národů. Velmi mě tento dárek potěšil.

Vaše časopisy mi dávají nové informace, které rozhojňují mé vědomosti pro Pána Ježíše. Jsou sice někdy plné hutného pokrmu, který není snadné sníst, ale po kouscích to jde, a co nechápu, věřím, že mi Pán objasní.

Chci se Vás zeptat, jestli by nevadilo, kdyby se Váš časopis půjčoval v knihovně? Určitě je třeba k Vaší práci mnoho síly, odvahy a moudrosti. Prosím Boha, ať Vám vše dá ke každému dobrému dílu. Moc Vás prosím, ani na okamžik necouvnete před těmi, kteří předstírají, že jsou bratři a nepodvolujete se jim, aby byla schována pravda evangelia. Děkuji za Vás Bohu.

474, Petr Š.

✉ Bratře a sestro v Pánu Ježíši, neodolal jsem a rozhodl jsem se

Vám napsat, jako "ohlas" na Zápas o duši č. 38. Vaše články na mne velice zapůsobily. Jsme členem Romského křesťanského sboru v K., který vede pastor J.F. Náš mladý sbor používá hlavně Bibli, knihu všech knih, živé Boží slovo, skrze které k nám promlouvá náš Bůh Otec a vyučuje nás.

Chci říci, že vše, co píšete v tomto čísle, také pozoruji kolem sebe a plně souhlasím s Vašimi slovy, která zakládáte na Bibli, která je inspirována Duchem svatým.

Váš bratr Vilém J., 470

✉ Drahý bratře,

asi před rokem se mi dostala do rukou Vaše kniha Zápas o duši. Ta kniha nás tolik nadchla, že jsme zakoupili ještě pět výtisků. Ty jsme různě rozmístili (do knihovny, do sboru, příbuzným) a ještě jsme si nechali zálohu na půjčování.

Našli jsme tam velice krásné vysvětlení, proč věříte právě Bibli. Velice nás to povzbudilo. I my věříme srdcem a máme s Pánem obecenství, ale poznali jsme, že je nanejvýš důležité mít v tom pořádek i po rozumové stránce. A to Vaše kniha, především její první díl, krásně vysvětluje. Velice si vážím Vaší odvahy, kdy na závěr knihy ukazujete nebiblické učení v církvi. Je to ožehavé téma a je málo těch, kdo by se ho třeba jen dotkli. Měli jsme mnoho otazníků, díky Vám je už nemáme.

O to víc jsem byl překvapen, když mi domů došla kniha GENESIS a úpadek národů. Mám z toho velkou radost. Moc se mi líbí Vaše postřehy a odpovědi. Je dobře, že je tady někdo a něco, co nenechá církev v této zemi usnout a, stejně jako Ježíš, znepokojuje ostatní palčivými otázkami, na které lze nalézt odpověď jenom v Bibli.

950457, kazatel Jiří B.

✉ Milí,

děkuji za zásilku ZOD a přiloženou knihu GENESIS a úpadek národů. Se zájmem jsem si přečetla článek "Liberalismus versus fundamentalismus". Je jasné, že autorem je člověk, který se na vlastní kůži s tímto náboženstvím setkal. Prošla jsem tím také, proto je mi většina výroků liberálů známa. V době, kdy jsem s tím přišla do styku, jsem nevěděla, že se jedná o bludné učení. Proto, když mě kazatelé-liberálové ubíjeli svými argumenty, stále jsem to nechápala a v dobré vůli jsem se jim snažila vyložit evangelium. Výsledek byl však vždy v můj neprospěch; prostě moje porážka a jejich vítězství. Hledala jsem vinu v sobě. Došlo k mnoha, až nechutným, rozhovorům. Myslela jsem si, že jsem na falešné cestě, a to znamená, že nejsem spasená. To zjištění bylo hrozné a následovala deprese. O to více jsem prosila Pána Ježíše Krista o pomoc a záchranu. Znovu a znovu jsem se dostávala k základům evangelia a zjistila jsem, že nemohu nic změnit a ničemu jinému věřit. Po jedné takové rušné schůzce mne kazatel vyzval, abych odešla ze sboru, pokud se nepřizpůsobím tradicím.

Je opravdu škoda, že v dnešní době, kdy je svoboda a církev ji má také, jí nemůže využít, protože nemá lidem co nabídnout. Studium evangelia je nezajímá a jiný typ společenství zase nezajímá lidi.

437, Vlasta P.

✉ Vážená redakce,

srdečný dík za tematicky závažné číslo 38. Úkoly pro křesťanství, který článek Liberalismus versus fundamentalismus bezděky vyvolává, se mně jeví jako nadlidské. Také jsem si hned ověřil, že

jsem nevědomky členem církve, která např. svoji biblickou dějepravu začíná až kap. 12 Genesis a která ve svých zásadách má o Bibli text, jehož opis přikládám. ... Kdybych bydlél někde ve větším místě, hledal bych pro sebe sbor biblické církve, tady je to však velmi těžké. Spoléhám proto na Pána a uklidňuje mne to, že i v takové církvi mohou být spasení věřící, za kterého se pokládám i já.

435, Leopold P.

✉ Vážení a milí přátelé,

mám před sebou váš časopis Zápas o duši, bohužel pouze č. 38, protože pán, který mi jej půjčoval nebo daroval, v poslední době ve své snaze sdělovat poselství polevil a já nemám, kam se obrátit. Proto se obracím k "prameni" a prosím Vás moc, abyste mi laskavě tento časopis zaslali.

Musím vám sdělit, že váš časopis je přímo univerzitní studie teologie. Osvětluje mi mnoho věcí, které mně byly nejasné. Jsem sice už stará (64 let), ale bohužel se musím přiznat, že své hanbě, že slovo Boží ke mně vždy v životě nepromlouvalo - mojí vinou. Nyní, již po několik let, činím pokání a modlím se k Pánu, aby mi moji lhostejnost a hříchy odpustil. Neustále mě však trápí myšlenky, že nestihnou všechno napravit a že mi Pán neodpustí a že budu ztracena. Také mne trápí a bolí, že ti, které mám ráda, to jest můj nehodný syn a jeho děti, jsou ztraceni pro věčný život, neboť nepřijímají Pána Ježíše. Od nejútlejšího věku jsem se snažila jim Boha přiblížit, ale jejich matka se jim posmívala a to zrníčko, které jim v srdíčku vzklíčilo, zahubila.

Mám ještě jednu starost, která mi také nedává klidu, a to jest, že toužím

14 ZÁPAS O DUŠI

po křtu. Myslím tím po pravém křtu ponořením.

1125, Květoslava R.

✉ Vážení,

... Chci moc a moc poděkovat za pondělní vysílání na téma evangelizační strategie, která mne upokojila v tom, že jsem v normě. Tohoto označení používám od mého světského kolegy. Prosťte ujistili jste mne v tom, že má víra není ani fanatická jak mi předkládá moje příbuzenstvo, a že nejsem ani fundamentalista, jak tvrdí můj přítel skoro kolega farář. Je to opravdu dost truchlivé hájit biblický názor na kazatelském kurzu proti všem "věřícím" kolegům i vyučujícím.

1130, Milan

✉ Vážená a milí,

... Jste jedni z mála, kdo se nebojí jednoznačně vyjadřovat k některým tématům, ve kterých mají mnozí snahu hledat určité kompromisy. Zrovna včera jsem si četl část výkladu "Kázání na hoře" od Johna Wesleye, kde píše o tom, kdo je to falešný prorok. Ne-kompromisně tam řadí i ty, kdo znají úzkou cestu a nevyučují o ní. Vždyť někdy se zdá, jakoby počet a hloubka kompromisů se světem stále narůstaly. Stále více a více si hledáme učitele, kteří by učili podle našich chutí, kteří se kvůli popularitě přiklání k bájím a nesmyslům. Skutečně asi narůstá počet těch, jejichž žaludek nesnese zdravé učení. Jejich reakce jsou potom takové, jaké jsou. Proto je Vaše práce velice cenná. 1458, Ing. Pavel K.

★ Strach není nedostatek odvahy, nýbrž nedostatek lásky - té Boží lásky, která se nebojí nepřátel, protože je miluje.

★ Je to vlastně trapné, že i pohané si o Vánocích připomínají Krista. Ale mnohem trapnější je, že si většina křesťanů vzpomene na Krista jen o Vánocích.

PROČ MÁTE TOLIK DĚTÍ?

Drazí Steigerovi!

Před časem jste v dopise žádali moji ženu Věru, zda by Vám napsala, proč máme tolik dětí a jak to zvládneme. To bylo, když jsme jich měli šest, možná sedm. Včera se nám narodilo osmé. Máme tedy: Tomáše - 16 let, Jana - 14 let, Elizabeth - 10 let, Marii - 7 let, pak je Joseph - 6 let, Petr - 3, Hanna - 2 roky a Philip - 2 dny. Protože tuším, že to bude asi ještě dlouho trvat než moje žena najde čas, aby Vám napsala a protože nechci, aby jste si mysleli, že jsme na Vás zapomněli, píše Vám pár řádek sám.

Proč máme tolik dětí? První odpověď, která mě napadá, je: máme se rádi. Když se muž a žena mají rádi, mívají spolu děti. Já vím co by mi lidé na to odpověděli. Jako bych slyšel smích a viděl úsměvy lidí, kteří si myslí, že žertují. Někteří by nás začali poučovat, že v dnešní době to tak nebývá, že dnešní moderní lékařská věda nám umožňuje milovat ženy bez toho, že se z toho budou rodit děti. My už jsme to všechno slyšeli, víme o počítání dnů. Slyšeli jsme o pilulkách vystavovaných v Americe na výstavě největších vynálezů civilizace dvacátého století, pilulky, které mají na krabičce varování: "Jestli otěhotníte, je možné, že se vám narodí dítě bez rukou anebo jinak zmrzačené."

Promluvte si s lékařem". Viděli jsme obrázky různých mechanických předmětů, co vypadají jako nástroje inkvizice. Byli jsme poučeni o operacích, které malým chirurgickým zákrokem změň Vaše tělo tak, že se stane neplodným. "Nebojte se," řekne doktor, "Vaše sexuální touha zůstane," toho by se přece moderní člověk nevzdal. "Následků" se nemusíte bát. "Stvořitel nám nedal jenom zázračné tělo, dal nám také rozum," říkali nám přátelé.

Je možné, že už by jsme dávno podlehlí a ten "rozum" dávno použili, ale člověk se prý má učit z historie. Každý má svou malou osobní historii, věci, které se mu staly, radost, kterou prožil, smích, kterým se smál a slzy, ty taky, slzy které utíral. Má historii skutečnosti, příběhu, který se stal. Historii myšlenek a názorů, které slyšel, historii citů, které svým srdcem prožil. Listuje-li zpět ve stránkách své historie, najde tam radost a smutek, najde štěstí a bolest zklamání a naplnění. To všechno tam najde.

Tak se nám stalo, že jsme my, mladí manželé, plni nadějí a plánů, představ o tom, jak by naše mladá rodina měla vypadat, prožili zklamání. Děti nepřicházely a my jsme si je tak přáli. Obrátili jsme se na lékařskou vědu, ale jen proto, aby se naše zklamání stalo bolestnějším. Po dost dlouhé době a mnoha prohlídkách a zkouškách nám doktor oznámil, že děti mít nebudeme. Řekl: "Byl by to zázrak, kdyby pár jako jste vy měl někdy děti. Ani jeden z vás není úplně v pořádku. Můžete si zažádat o adopci."

Zázrak, řekl doktor. O zázrak jsme tedy žádali a za něj se modlili. Jenom ti, kdo si přejí mít děti a nemají, mi snad rozumí.

Já vím, že ani tahle naše malá histo-

rie asi nevysvětluje, proč máme tolik dětí. Jistě malé zamyšlení nad naším příběhem by dalo dost důvodů k tomu, abychom použili "rozum" a řekli, dost, už je těch zázraků dost. Ale rozum také dokáže tvořit mrzáky, stvůry, monstra hrozných tvarů a forem, někdy směšných, jindy děsivých.

... Dnes je středa a Věru s Philipem pustili z nemocnice v neděli. Ona tam nikdy nezůstává déle než jeden den. Do práce půjdu teprve dnes. Včera jsem vstal v šest hodin ráno, abych, dokud je v domě klid a všichni ještě spí, dopsal dopis pro Vás. Řekl jsem si: 'uvařím si kávu a hned se pustím do psaní'. Nestalo se. Kávu jsem si uvařil, ale dříve než jsem začal psát, slyším Věru přicházet po schodech dolů a přináší maličkého Philipa: "Chovej ho chvíli, prosím tě, já se vůbec nevyspala." A je po psaní. Věděl jsem, že se nevyspala. Nevyspala se ani noc předtím a ani tu předtím.

Nevadí, řekl jsem si, později se jistě najde čas. Nenašel. Tedy večer, myslím si, večer dopíšu psaní. Nedopsal. Večer jsem byl moc unavený. Žádná práce za mnou však nebyla vidět. Věra mi jednou řekla: "Já ráda sekám trávu, alespoň je za mnou něco vidět." Co jsem tedy dělal? Staral se o domácnost. Oblékl děti, odpovídal snad na tisíc otázek, připravoval jídlo, sbíral věci, co nechali rozházené po zemi, šel s nimi na procházku, urovnával drobné spory, utíral nosy a slzy, dával je čurat a vše znova do kolečka. Chtěl jsem, aby si Věra ještě trochu odpočinula, když ještě nemusím do práce.

Tomáš, Jenda a někdy také Bětuška jsou dobří pomocníci, to je pravda, ale když přišel večer, byl jsem již tak unavený, že jsem na psaní neměl ani pomyslení.

Potkal jsem člověka, který se mě ptal: "Proč máte tolik dětí? V Číně by vám to nedovolili. Jedno dítě a pak...". Naznačil rukou jako by řezal. Věděl jsem co tím myslí. "Chcete přeplnit planetu lidmi? Už teď je jich moc," prohlásil ten člověk. "Je v tom kus sobeckosti, mít tolik dětí", dodal. Všiml jsem si, že má na svetry odznáček s nápisem - VASECTOMY -. Tento muž byl hrdý na svoji sterilitu.

Přemýšlel jsem o jeho slovech... je v tom kus sobeckosti, mít tolik dětí". V Číně, tam prý si poradili; jedno dítě a pak pokuta a násilná sterilizace a samozřejmě potrat. Slyšel jsem jednou ve zprávách, že v Číně vyrůstá nový druh lidí, generace jedináčků, generace kluků, protože, když jedno dítě, tak kluka, generace homosexuálů protože děvčat je prý zoufalý nedostatek, generace sobců, kteří se nenaučili dělit. V Číně jsem ale nikdy nebyl.

Proč máme tolik dětí? V Bibli je napsáno, že synové jsou dědictvím od Pána, že děti jsou odměna od něho. Jistě jsme mohli říct: 'už dost toho dědictví, už dost té odměny'. Víím, že někteří se nad tím usmějí.

Mám jednoho přítele, který má dvě děti. Je to asi tak tři mimina zpátky, můj přítel přišel na návštěvu, pochoval si nové mimino a řekl: "Je to pěkné, ale abych byl upřímný, já mám raději peníze než děti". Docela mu rozumím. Děti nejsou viděny jako bohatství. Lidé když mluví o bohatství, mluví o něčem co jim umožní pohodlně žít, cestovat, dobře se oblékat, nemít starosti jak zaplatit účty, jezdit v novém autě, bydlet v pěkném domě, a dělat věci, o kterých ani nevím, že existují. Tomu říkají svoboda.

Stejný přítel se mne před lety zeptal: "Nemáš pocit, že ti život utíká mezi

prsty?" Nevím, snad on má tu zkušenost. Já myslím, pocit, nebo ne, život jistě utíká. A je to tak dobře. Nesnažím se ho chytit. Čas je přece pomíjivý. Tam někde vpředu je místo, tam někde je nebeské město, jehož architekt a stavitel je Bůh sám.

Na začátku letošního léta jsem měl cestu do Edmontonu. Vzal jsem s sebou čtyři děti. Jak už to bývá, venkovan se musí ptát na cestu. Na hlídaném parkovišti seděla v budce žena, černoška z Etiopie. Ptala se, zda to jsou všechno naše děti. Řekl jsem, že ano, ale ne všechny, že doma jsou další tři. S údivem vzdychla: "Sedm dětí? You must be rich; sedm dětí? Vy musíte být bohatí". Ukázal jsem na naše rezaté auto a řekl jí kolik ročně vydělávám. "Sedm dětí, sedm dětí," opakovala polohlasem. Její hlas ale nabýval na síle a vyjasňoval se, až najednou, rozzářila a téměř vypískla: "Sedm dětí a osmé na cestě; yes, you are rich. V mojí zemi by lidé řekli 'ti jsou bohatí mají sedm dětí'. You are rich". Přemýšlel jsem o tom. Přemýšlel jsem o tom, co ta černoška řekla, a rozhodl jsem se, že už nikdy si nebudu stěžovat na chudobu. Máme co jíst, máme se do čeho oblékat máme střechu nad hlavou, máme zdraví, zdravé děti, není nám smutno, máme mnoho legrace, rádi jako rodina s dětmi zpíváme, máme se všichni rádi. Bankéři to asi ale vidí jinak.

Proč máme tolik dětí? Co mám odpovědět, máme se prostě rádi. Může se stát, že přijde čas, kdy zdraví začne chátrat a budeme muset použít ten rozum. Proč máme tolik dětí? Protože nám je Bůh ve své moudrosti dal a my jsme je neodmítli. Proč máme tolik dětí? Protože jsme na to byli připraveni na začátku našeho manžel-

ství. Protože Bůh nás tak udělal, aby jsme měli děti a žili s nimi na zemi. Proč máme tolik dětí? Protože se máme rádi.

Jak to ale Věra všechno zvládne? Nevím půjdu se jí zeptat. Já to zastávám těžko.

- Antonín and Věra Krejcarovi -

NEZÁVISLÉ CÍRKVE

★ *Nezáleží na tom, ze které církve přicházíme, záleží na tom, kam jdeme a zda následujeme Pána Církve!*

Jistě jste se již setkali s křesťany, kteří tvrdí, že žijeme v posledních dnech, že nastává doba rozpadu klasické organizační struktury viditelné církve, a tudíž funkci církve začínají plnit již pouhé skupinky křesťanů, ne-li jednotlivci samotní. Zkrátka: tito křesťané, aniž by svou teologií snad sami patřili k extrémnímu adventismu, přece jenom nevýslovně hlásají hesla typu: "Pryč s tradiční církevní hierarchií", "Nenecháme se vést lidmi, nás vede Pán" anebo "Teologie je lidský výmysl, my se řídíme Biblií". Takovéto nebo podobné verze dnes slycháváme více než často. V důsledku tohoto způsobu myšlení pak vznikají takzvané "nezávislé" skupiny křesťanů, "svobodné" církve a církevičky včetně desítek a možná stovek i tisíců individualistů, kteří považují svůj způsob bohoslužby vzhledem k současnému stavu okolní tradiční církve za nejpřijatelnější a nejpřiměřenější.

Je třeba uznat, že tyto skupinky i jednotlivci mají ke svému jednání řadu pochopitelných důvodů. Ba i ona nevyslovená hesla skýtají určité pravdy. Leč je nutno se tázat po definici

slov. Co tím vlastně myslí? Jaký je pravý důvod odmítání klasické organizační struktury církve a má jejich řešení biblické i praktické opodstatnění?

Zmíněná tendence nezávislých skupin i jednotlivců je často podmíněna a ospravedlňována následujícími obavami, které jsou někdy podloženy vlastními zkušenostmi, většinou však nikoli a daná tendence je přijímána automaticky. K těmto obavám patří zejména obava před nárůstem a koncentrací moci v rukou jednotlivců; obava před kladením důrazu na vnější strukturu církve namísto vlastního učení a ohniska bohoslužby, totiž Krista; obava před jednotvárností a zmechanizováním církevního života, a podobně. V mnoha případech jsou takové otázky jistě na místě. Lze ale z jednotlivých případů vyvodit obecný závěr, že dnes nabývá na platnosti prototyp struktury rané křesťanské církve? To bezesporu nelze, ba i ona představa prototypu rané církve je falešná. Uvedme si ale, o jaké konkrétní praktiky klasické organizační struktury církve jde především.

Je to zejména role placeného kazatele, role teologa, čímž rozhodně nemám na mysli teologii akademickou, ale aplikovanou, a role volených starších. To jsou základní pilíře klasické organizační struktury, od nichž se vše ostatní odvíjí.

Při argumentaci se často odkazuje na pracující apoštoly, zejména na apoštola Pavla, který šel stany a své evangelizační, učitelské, apologetické, pisatelské i staršovské práci se údajně věnoval *po práci*. Zkrátka, jako by termín "placený kazatel" nepatřil do biblického rámce. Tento krátkozraký argument má však biblické i praktické nedostatky. "Dělník je hoden své

18 ZÁPAS O DUŠI

mzdy," čteme v Písmu, čímž je míněno, že odměna, dary a podpora kazateli nebo dělníku na vinici Páně, chcete-li, je rozhodně patřičná. Práce kazatele je svým způsobem práce jako každá jiná, byť má tak smysluplný cíl. Skutečnost, že existují kazatelé, kteří své funkce zneužívají, nic neubírá na její obecné platnosti, a to jak z biblického, tak praktického hlediska. Sám apoštol Pavel by nikdy nebyl schopen vykonat to, co vykonal za předpokladu, že by měl 8 či 10 hodin šít stany a pak v plné fyzické i intelektové síle efektivně hlásat evangelium, učit, psát, kázat, atd. Tvzení, že jako apoštol byl zvláště vybaven mocí od samotného Ježíše, o což bychom měli usilovat všichni, což ale neplatilo a neplatí pro křesťany obecně, opět nic nemění na skutečnosti jeho vlastního padlého stavu. Apoštolové nebyli žádní supermani. Takové nereálné představy o apoštolech, natož o současných kazatelích jsou od křesťanů velmi nefér. Sám také neznám jediného kazatele, který by byl schopen efektivní služby a kvalitní biblické výuky takzvané "na půl úvazku", o takovéto práci po zaměstnání ani nemluvě. Nereálné a tak trochu levicové představy některých křesťanů o roli kazatele často přinášejí velmi smutné a nehumánní výsledky.

Ale citujme samotného apoštola Pavla, na kterého se odpůrci placené kazatelské služby tak často odvolávají. Pavel se ve svém 1. listu Timoteovi sám odvolává na již zmíněný verš z Písma o dělníku, který si zaslouží mzdu. Navíc zde hovoří dokonce o odměně pro starší:

- ♦ *Starším, kteří svou službu konají dobře, ať se dostane dvojnásobné odměny, zvláště těm, kteří nesou břemeno kázání a vyučování.*

Ona obava odpůrců role kazatele, že se vytváří předpoklad k jednostrannému způsobu výkladu a výuky, a třeba chybnému, zcela opomíjí předpoklad biblický, že v dynamicky se rozvíjející církvi, což odporuje prototypu malých uzavřených skupinek, se role starších uplatňuje i ve výuce, korigování doktríny, ba i v kázání, pokud v církvi existuje více placených kazatelů. Tím se přirozeně zamezuje možnosti vzniku kazatelského diktátu jedné osoby. To je biblický prototyp dynamicky rostoucí, živé církve.

- ♦ *Dále v listu Galatským Pavel píše: "Kdo je vyučován ve slovu, nechť se s vyučujícím dělí o všechno potřebné k životu." (6:6)*

Ona dělba má dnes samozřejmě jiný než naturální charakter. S tímto a dalšími verši novozákonního kontextu souvisí ještě jedna záležitost. Totiž představa, že vyučujícím a kazatelem může být kdokoli nebo kdokoli, kdo je ustanoven starším, je zcela falešná, neboť opomíjí funkci specifických darů, zejména darů poznání, daru učitelství atd. Je paradoxní, že tyto dary jsou snad nejvíce opomíjeny v samotných charismatických církvích. Vykládání Písma zcela subjektivním způsobem, bez pracné přípravy a patřičných teologických znalostí pak nemá s darem poznání či vyučování nic společného. Důkladná příprava a hlubší znalosti však vyžadují čas, podmínky, samostatnost atd., čehož člověk, při vši úctě ke všem obětavým Božím pracovníkům, při zaměstnání není schopen.

A do třetice k placené roli kazatele z úst apoštola Pavla: "*Který voják slouží za vlastní peníze?*", píše kriticky věřícím v Korintu.

Peníze, oficiální funkce, teologie - to jsou všechno věci, bez nichž se padlý

člověk neobejde ani v církvi. Přesto jsou mnoha věřícím spíše kamenem úrazu. Jenže každý řád jako takový je Božím darem proti jinak hrozícímu chaosu. A právě ten lze pozorovat všude tam, kde se funkce řádu zanedbávají a opomíjejí. A nejde jen o chaos organizační či sociální, ale především doktrinární, teologický, zkrátka - chaos v učení, což má dříve nebo později vážné negativní důsledky. Jak ale stanovit praktický řád církvi, když v posledku vytvářejí danou viditelnou církev nebo sbor jenom lidé?, ptají se někteří. Tato otázka sama obsahuje nebiblickou dělbu mezi duchovním tělem církve, totiž Kristem a Božím Slovem, a fyzickým tělesem církve, sboru, čili organizační strukturou. Právě zde by měla panovat jednota. Vždyť obecné i dostatečné jednotlivé zásady k vytvoření harmonie v církevním životě nám Pán Bůh dal ve svém Slově. Dal nám samozřejmě i rozum a cit, abychom toto vše s modlitbou a pod jemným vedením Ducha Svatého uskutečňovali. Ne-li dokonale, pak alespoň dostatečným způsobem. Stále bychom měli pamatovat na to, že jsme padlí lidé žijící v padlém světě. A proto i takové demokratické volby staršovstva jsou jenom aplikací Bohem daného rozumu do praktického života církve. Nelze spoléhat na to, že za nás uskuteční volbu Bůh skrze ohnivý prst spočinuvší nad hlavou kandidáta, a tudíž že za nás ponese zodpovědnost; stejně tak nelze bláhově spoléhat na to, že autority, kazatelé a starší začnou fungovat automaticky, přirozeně. Tím bychom přehlíželi naši vlastní hříšnou podstatu. Takový postup pak přirozeně vede spíše ke vzniku kultu osobnosti, autoritářskému řízení jednou osobou, ambiciózním tendencím jed-

notlivců atd. Zkrátka ke všemu tomu, čemu se vlastně na počátku chtěli vyhnout právě zmíněným způsobem.

Budeme-li v našich úvahách nad hříšnou a padlou lidskou podstatou uvažovat s Bibli v ruce ještě dále, pak nám nutnost dalších klasických organizačních záležitostí vyplyne docela přirozeně, např. klasický způsob a doba bohoslužby, nezbytná registrace ve společenském zřízení, všestrannost mimocírkevních aktivit, atd. Pokud se toto zanedbává a opomíjí, vznikají introvertní, uzavřené komunity se samolibým učením i praxí, které mohou být světem a solí světa a společnosti jen stěží.

Jistě, nelze zlehčovat zklamání, nelásku i lež, kterých se mnohým křesťanům v klasické církevní struktuře třeba dostalo. Avšak to není důvod k vytváření struktur samolibých. Pamatujme na to, že Hus, Luther ani Calvin nebyli revolucionáři, ale reformátoři. Ti nebojovali za zrušení církevního řádu tam, kde neprotiřečil Písmu. Snažili se změnit obsah, nikoli nutně stávající organizační strukturu. Vždyť právě v obsahu, v pravdě tkví svoboda v Kristu.

- P. B. -

**★ Kéž se církve vzdají
žárlivého soupeření! To přece
není čestný zápas, v němž by
se mohl angažovat Bůh,
ale rány pod pás a k tomu
do vlastního těla!**

CO JE TO SEKTA?

Slovo sekta máme z latinského *secta*. Další latinská slovíčka pro sektu jsou *schola* a *domus*. Z toho vyplývá, že sekta by se měla vždy klasifikovat

20 ZÁPAS O DUŠI

podle své školy, podle svého učení, z kterého "domu" vychází. Ministryně spravedlnosti Spojených států Clintony vlády, Janet Reno, definovala sektáře následujícím způsobem: *Sektář je ten kdo:*

1. pevně věří Bibli a v druhý příchod Ježíše Krista;
2. se často zúčastňuje kroužků studia Bible;
3. věnuje vysoké částky na křesťanské záležitosti;
4. vyučuje doma své děti;
5. shromáždil potravin k přežití v případě nouze;
6. pevně věří v druhý dodatek americké ústavy (právo nosit zbraně);
7. nedůvěřuje mohutné vládě.

Takže jsem se ocitl rázem, podle Janet Reno, mezi sektáři, protože kromě hromadění potravin věřím ve všechny body.

Jak stanovíme definici sekty, sektáře? Uvědomme si, že žijeme ve světě relativismu. Pro Jehovovy svědky je sektář Mormon, i evangelikální křesťan. Pro Mormona je sektářem naopak Jehovův svědek i evangelikální křesťan. A pro evangelikálního křesťana jsou sektáři oba, jak Jehovův svědek tak i Mormon. V relativismu se k definici sektáře nedopracujeme, protože každý vychází z jiného "ideálu". Nesplňuje-li kdokoli tento ideál, je označen za sektáře. Jsou i definice sektářů, které se věrouce, a doktríně úplně vymykají a spočívají pouze v dopadu na společnost. Tedy, má-li náboženská organizace příznivý vliv na společnost, pak sektou není. Má-li nepříznivý společenský dopad, sektou je. Problém ale vězí v malém háčku, kdo bude rozhodovat o tom, je-li dopad na společnost příznivý nebo nepříznivý? Janet Reno klasifikuje domácí výuku dětí jako

nevhodnou, protože stát tím ztrácí kontrolu nad centrálně ovládanou manipulací mladé generace. Mnoho obyčejných občanů USA naopak zase věří, že domácí výuka má příznivý vliv na společnost, protože vychovává samostatně myslící nezotročené občany. K definici sektáře se opět nedopracujeme.

Ze zkušenosti víme, že když dva říkají totéž není to totéž. Dva používají tatáž slova - *Kristus, Bible, znovuzrození, Bůh, spása*, ale často si každý z nich představuje pod těmito, a zejména těmito slovy, něco úplně jiného. Proto Bůh nechte naše slova, ale přímo naše srdce:

♦ *Protože známe tuto bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi. Bůh vidí do našeho srdce a doufám, že i vy ve svém svědomí do našeho srdce vidíte. (2. list Korintským 5:11)*

Můžeme z tohoto bludného kruhu vyjít ven? Jednou jsem vedl hovor s židovskou přítelkyní o Kristu a jak jej popisuje Starý zákon. Židé Nový zákon nepřijímají. Když už musela přiznat, že Ježíš je jejich Mesiáš, prohlásila: *"Vždyť já tomu Starému zákonu také nevěřím..."* Dokud si vzájemně nedefinujeme pojmy, jakou hodnotu má potom lidský jazyk, jestliže jeden mluví o voze, a druhý o koze? Definice pojmů je nesmírně důležitá. Když dva řeknou totéž, předpokládáme, že to také totéž znamená. Jinak se nedomluvíme na ničem, ať je to v oblasti vědecké, náboženské nebo politicko-hospodářské.

Proto je nesnadné určit, kdo je a kdo není pavědec v oblasti přírodních věd, kdo je a kdo není sektář v oblasti víry, kdo je a kdo není demagog v oblasti politicko-hospodářské.

Vědec geolog například určí, že určitá hornina je tolik a tolik milionů let

stará, na základě poločasů tedy rychlosti rozpadu uranu a poměru mezi množstvím matečného výchozího uranu, a množstvím dceřiného radiogenického olova. Tento badatel musel učinit výchozí předpoklady:

1) poločas, rychlost rozpadu uranu na olovo byl a je stálý a neměnný;

2) poměr mezi uranem a olovem při vzniku horniny je znám;

3) žádné chemické ani fyzikální vnitřní ani vnější pochody nezměnily ani nezměnily jak obsah uranu tak olova od vzniku horniny.

I laik okamžitě vidí, že celý přesný výpočet stáří horniny je založen na neudržitelných předpokladech. Tak, kdo je a kdo není pavědec? K výsledku se nedopracujeme, protože nikdo, nemůže s jistotou určit ani jeden z výše uvedených třech základních předpokladů, protože u tvorby horniny nebyl. Výpočet stáří hornin touto metodou je pro mne osobně zcela nemožný. Proto mi rozumově dává nekonečněkrát větší smysl:

♦ *Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi?*

Pověz, víš-li něco rozumného o tom, (Jób 38:4),

než bezmezně věřit výše uvedeným třem "vědeckým" předpokladům. Opravdu, záleží jen na tom jakým předpokladům věříme.

A teď již tušíte, proč takový odklon od tématu. Určení kdo je a kdo není sektář v oblasti víry vlastně také vychází z toho, jakým předpokladům věříme.

Jestliže někdo předpokládá, že náboženství jsou tu jen od toho, aby bylo na světě lépe, potom je jeho definice sektáře založena na společenském dopadu a vlivu té či oné náboženské pospolitosti. Pro tohoto humanistu, je třeba učení Mormonů tím nejlepším nesektářstvím, protože Mor-

moni mají velmi dobrý vliv na rodinu a společnost. Nekouří, nepijí, věnují se dětem, sportují, jsou vynikajícími pracovníky atd. Nechci rozebírat ani srovnávat Mormonské učení, chci jen na jejich příkladě definovat problematiku definice sekty.

Na druhé straně, podle americké ministryně spravedlnosti Janet Reno, Mormoni jsou sektáři, protože kromě prvního předpokladu kdo je a kdo není sektář Mormoni vyhovují všem zbylým šesti předpokladům. Vedou a zúčastňují se pravidelných kroužků studia Bible, věnují vysoké částky na křesťanské záležitosti, často vyučují doma své děti, shromažďují potraviny k přežití v případě nouze, pevně věří v druhý dodatek americké ústavy, a nedůvěřují velké vládě.

A do třetice tady máme biblického křesťana, který má jediný předpoklad a to je Bible:

♦ *Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který popírá Otce i Syna.*

(1. list Janův 2:22)

Biblický křesťan z Bible tedy vyčte, věří tomu, a staví na biblickém předpokladu, že Ježíš, je jediný člověk, který byl Kristem, tedy pomazaným Bohem. Pro Mormona je Kristus také Bohem, ale Satan je Kristův bratr, nebeský otec byl také kdysi člověkem jako my, a každý správný Mormon je embryonální bůh, který doroste do plného božství a bude bohem vládnout své planetě jako náš Bůh dnes. Biblický křesťan tedy považuje Mormona za sektáře stejně jako Janet Reno, ale na úplně jiných předpokladech.

Židé považovali vznikající křesťanství, to nejranější, také za sektu, protože stavěli na předpokladu tradičního ne biblického judaismu:

- ♦ "Z toho důvodu jsem vás pozval (Pavel), abych vás mohl spatřit a mluvit s vámi. Vždyť jsem v těchto okovech pro to, v co Izrael doufá." Oni mu odpověděli: "My jsme nedostali z Judska žádný dopis, ani nikdo z bratří nepřinesl o tobě žádnou zprávu, ani o tobě nikdo nemluvil nic špatného. Ale rádi bychom slyšeli, jaké je tvé smýšlení, neboť je nám známo, že všude jsou proti této sektě." Určili mu den a přišli k němu ve velkém počtu. Od rána do večera k nim hovořil a vydával svědectví o Božím království. Přesvědčoval je o Ježíšovi důkazy z Mojžíšova zákona i z proroků.

(Skutky apoštolské 28:20-23)

Až uslyšíte že to a to společenství je sekta, zeptejte se proč? Pak se dovíte, na jakých předpokladech ten, kdo je za sektu označuje staví. Neměli bychom se na slovo sekta dívat opovržlivě. Vždyť je to jen učení, škola, s kterou můžeme a nemusíme souhlasit. Příslušníci jiné školy, jiné sekty zase nesouhlasí s naší školou a proto právě nás za sektáře považují. Naše škola, náš dům, naše sekce, naše oddělení je jen Bible, a to se nebude líbit nikomu, kdo k Bibli přidává například tradici, a pak vyznává školu Bible a tradice.

Vidíte, jak je důležité porozumět na jakých předpokladech stavíme? Předmětem této úvahy není, abychom se dopátrali, která sekce víry je ta pravá, úkolem je, abychom si uvědomili, že slovo sekta není žádný bubák. V nás, jednotlivých lidech i našich společenstvích, je bubáctví až přespříliš.

-pst-

**★ Pro sektáře je
nejdůležitější, kam patří.
Pro křesťana - komu patří.**

MIMOZEMŠŤANÉ MÍSTO BOHA

V USA se šíří "epidemie nejistoty" a stále více lidí věří, že byli uneseni posádkami vesmírných lodí a na jejich palubě podrobeni výzkumu. Jedná se o psychopaty nebo o tajné pokusy americké vlády? Nebo snad mimozemšťané připravují genetickými experimenty půdu pro vznik nového lidstva? (M. Hesemann, Magazín 2000, 9/1994, str. 15)

Jak jsme na tom u nás? Podle průzkumu agentury AISA věří 40 % populace České republiky v existenci mimozemšťanů a o dvě procenta méně (38 %) v existenci Boha! Kromě mimozemšťanů a Boha tato agentura pro výzkum veřejného mínění zjišťovala i další víry - víru v pověry (24 % respondentů), víru v převtělování (15 %) a víru ve strašidla 3 %.

Zabývat se otázkou existence mimozemských civilizací není možné bez zmínky o Erichu von Dänikenovi, který se stal světoznámým miláčkem mnoha čtenářů. Jeho knihy vyvolaly mnoho sporů a diskusí. Myšlenkami a důkazy tohoto produktivního autora se zabývají nejen laici, ale i řada odborníků. Dänikenovy předpoklady a důkazy našly své příznivce i odpůrce. Podobné spekulace jsou vědecky i biblicky zpochybňovány, ale to jim neubírá na popularitě.

Existuje celá řada u nás ještě nepřeložených autorů, jejichž teorie jsou intelektuálně náročnější než Dänikenovy. Množí se zprávy o záhadných kruzích a obrazcích v obilí. Farmáři našli řadu zabitých a záhadně zmrazených zvířat. Nejde jen o ojedinělé úkazy, ale o desítky tisíc případů. Znalci potvrzují, že neznámí pachatelé

jsou odborníky v biologii, farmakologii, anatomii a veterinární chirurgii. Množí se svědectví o záhadných únosech lidí, o fyzických a sexuálních kontaktech. Uneseným jsou prý někdy odebírány spermie i vajíčka. Očiti svědci, kteří prý měli kontakt s mimozemšťany, dosvědčují svá tvrzení podivným systémem popálenin a příznaků.

Americký profesor psychologie dr. Sprinkle vyšetřil 2000 unesených a sestavil jejich profily osobnosti. Řada unesených byla zpovídána pod hypnózou. Podle odborníků nic nenasvědčuje, že by tito lidé prožívali neurotické či psychotické reakce. Nabízí víra v mimozemšťany nebo UFO chybějící nádhěři k vyřešení současných problémů lidstva? Jde o iluze blouznivců, nebo jen o pouhé výmysly a podvody? Abychom mohli dospět k nějakému závěru, zkusme tato svědectví porovnat s Biblií, zda uvidíme nějakou podobnost.

Co bylo na počátku?

Podrobný sled, způsob a smysl Božího tvoření je popsán v prvních jedenácti kapitolách knihy Genesis. Proti sobě stojí nositelé akademických titulů a osamocené svědectví Bible, které od počátku rozlišuje mezi životem v nebi a na zemi.

NEBE: Víme, že v nebi byl Bůh a jeho andělé, synové Boží. Patří mezi ně cherubíni a serafíni. Z Písma víme, že andělé mají lidské vlastnosti - jedí, bojují a trpí nedokonalostí. Mohou být viditelní i neviditelní, ale nikdy nemají samostatnou funkci mimo Boha. Jsou to poslové mezi Bohem a člověkem, kteří ochraňují nebo trestají. Andělé byli přítomni při Ježíšově zrození, při pokřesnění v Getsemane i u vzkříšení.

Cherubové - jsou služebníci Boha, strážci posvátných míst a truhly Boží.

Často jsou zobrazeni jako částečný člověk a zvíře - lev, býk, orel a zosobňují dokonalější spojení různých vlastností stvoření. Satan byl nazýván zářivý cherub.

Serafové - podle Bible kralické je seraf přeložen jako "ohnivý had". V Egyptě byl zobrazován jako strážce hrobů v podobě lva s křídly orla.

Dále Bible popisuje sedm archandělů, z nichž dva známe jménem - Michael a Gabriel. Tři knížata andělská měla za úkol vést zápisy do nebeských knih. Jedním z nejvyšších andělů byl Světlo-noš. V mnoha biblických překladech najdeme jméno Lucifer (z latinského překladu Bible - Vulgáta).

ZEMĚ:

♦ *Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.*

Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůň byla tma. (Gn 1:1-2)

Odpověď na otázku: Jak vznikl svět? se zdá na první pohled naprosto neuspokojivá. Chybí jí vědecký vzlet a dynamika evoluce. Protože evolucí byl odkojen každý z nás, přijímá Boží tvoření na počátku, tak jak je popisuje Bible, málokdo. Pojdme proti proudu a podívejme se na vznik života a prvního člověka biblicky. Bůh postavil Adama a Evu do ráje (paradise), pozhledal jim řekl:

♦ *"Plodte se, množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe. ... Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semen." ... Bůh viděl, že vše co učinil, je velmi dobré.*

Bůh umístil své milované stvoření do trojjediného světa určeného prostorem, hmotou a časem.

24 ZÁPAS O DUŠI

- ♦ *Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Eden, aby jí obdělával a sázel. (Genesis 2:15)*

K úplné spokojenosti měl člověk dokonalý ekologický systém a svobodnou vůli rozhodování. Bůh člověka v zahradě neopustil, dál se mu věnoval, ale všichni víme, jak to dopadlo. Z Genesis víme, že kromě našeho světa, existuje ještě svět nad zemí a pod zemí:

Nebe nad zemí - nebe a ráj - paradise, byl původně dokonalé místo, kde přebývá Bůh se svými anděly. O kvalitě současného ráje v nebi toho příliš nevíme, jen to, že od Kristovy smrti tam přebývají i duše spasených. Člověk, až na v Bibli popsané výjimky, nemá v těle do nebe přístup.

Ráj v srdci země, srdce země, peklo - šeol, hebrejsky a řecky hades, je dočasný příbytek pro nespravedlivé duše mrtvých, které čekají na vzkříšení a soud bílého trůnu. V srdci země se také nacházel ráj, Abrahámovo lůno, což byl dočasný příbytek pro duše spravedlivých. Tam sestoupil Ježíš po ukřižování a vysvobodil duše spravedlivých a vzal je do nebe. Od té doby je ráj pod zemí prázdný. Padlí andělé a duše nespravedlivých zůstávají dále v podzemí. Těla nevěřících se obrátí v prach v hrobě a očekávají tělesné vzkříšení, aby byli postaveni před soud bílého trůnu. Těla spravedlivých se obrátí v hrobě také v prach a čekají na nová těla, která dostanou buď společně s generací spasených, která zažije vytržení nebo při druhém vzkříšení.

Ráj na zemi - zahrada Eden - paradise, byl Bohem dán člověku k obývání. Po pádu byl člověk z ráje vyhnán. Vidíme, že ráj - paradise existoval, existuje nebo bude znovu existovat. Na

zemi ráj znovu bude, pod zemí je prázdný a na nebi je.

Pozorný čtenář Genesis narazí na zajímavou skutečnost:

- ♦ *I řekl Bůh: "Buď klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod!" Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou a nad klenbou. A stalo se tak. **Klenbu nazval Bůh nebem**. Byl večer a bylo jitro, den druhý. (Gn 1:6-8)*

Stvořitelovy činy zakončuje Písmo obvykle slovy: **Bůh viděl, že je to dobré**, kromě druhého dne. Šestkrát Bůh opakuje - je to dobré, a posedmě říká dokonce: je to **velmi dobré**. V prvním dnu je "poloviční výjimka". Když Bůh oddělil světlo od tmy, viděl, že **světlo je dobré**. Z toho můžeme usoudit, že tma je jiná než dobrá. Podobně Bible rozlišuje dobro a zlo výrazy synové světla a synové tmy.

Druhý den **Bůh neřekl**, že klenba oddělující vody od vod je dobrá. Poukazuje na možnou katastrofu? V Novém zákoně můžeme číst:

- ♦ *Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: "Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření." Těm, kdo toto tvrdí, zůstává utajeno, že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny. Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul. Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. (2. Petr 3:3-7)*

Lidé před potopou, podobně jako dnes, nevěřili Božímu varování, že jen ten, kdo bude uvnitř archy, si zachrání

život. Předobraz naší spásy - archa, nás ujišťuje, že jen ten, kdo je v Kristu, je zachráněn a má život věčný. Lidé dnes nevěří historickým důkazům celosvětové potopy, nevěří Božímu plánu spásy ani druhému příchodu Krista. Při potopě se zhroutila vodní rovnováha. Zapomínáme, že i nyní nebesa jsou udržována slovem Božím před ohnivou reakcí. Oddělené vody nebo oddělené atomy (elektrony, protony, neutrony) vodíku, či jiných prvků, nás neohrožují, pokud jsou "drženy" Bohem na svém místě. Dnes známe prostředky, které mohou zničit ohnivou silou lidstvo a zemi. Atomové elektrárny, vodíkové bomby, jaderné reaktory, radioaktivní zářiče, atd. jsou součástí lidského scénáře sebezáhuby. Až donedávna měly velmoci připravené strategické plány (MAD- Mutually Assured Destruction) zničit rychle a úplně nepřítele pomocí nukleárních zbraní i bez Božího zásahu. Zvrácená mysl člověka, současná technologie a touha po moci je všeho schopná. Od možné katastrofy nás dělí jen málo.

Dnes, stejně jako v minulosti, prochází každý zkouškou svobodné vůle. Adam při zkoušce neobstál. Od té doby se rodí jeho potomci tělesně živí a duchovně mrtví, nebo-li hříšní. Zlovůle se na zemi rozmnožila tak, že Bůh litoval, že člověka učinil. Jenom Noe byl v celém pokolení spravedlivý, postavil archu a skryl se v ní. Bůh mohl své stvoření zničit, ale ve své milosti zachránil osm lidí. Celosvětová potopa zahubila vše živé.

Lidstvo čeká ještě jedna zkouška. Sám Kristus ukáže lidem během tisíciletého království nejdokonalší společenský systém. Každé jejich přání bude splněno dřív, než jim na mysl přijde, ale ani to v člověku nevyvolá

lásku k Bohu. Závěr lidské historie končí obyčejným nevďákem. Bůh musí s konečnou platností oddělit ty, kteří patří Bohu srdcem, duší i myslí, od těch, kteří Boha odmítají.

Satan a peklo

Peklo je popsáno mnoha slovy: hrob, jáma, smrt, propast, říše mrtvých, onen svět, podsvětí, záhrobí, nejhlubší oblast světa, oblast zla, bolesti, úzkosti, sevření, truchlivosti. Budoucí peklo, ohnivé jezero, pec připravil Bůh pro ďábla a jeho anděly. Satan je tedy neoddelitelnou součástí pekla. Zbývá otázka zda byl Bohem stvořen od počátku takový, jakého nám ho Bible představuje.

♦ *Nastal den, kdy přišli synové Boží, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan. Hospodin se satana zeptal: "Odkud přicházíš?" Satan Hospodinovi odpověděl: "Procházel jsem se po zemi křížem krážem." (Jb 1:6-7, 2:1)*

Vidíme, že Satan může být v nebi a může se procházet po zemi, nejen před potopou, ale i po potopě. Jak "cestoval", nevíme, ale víme, že byl v Boží přítomnosti a Satan odpověděl na Hospodinovu otázku. Podobně hovořil Hospodin s Jóbem, když se ho tázal ze smrtě slovy:

♦ *Kde jsi byl (Jóbe), když jsem (Já Bůh) zakládal zemi? Pověz víš-li něco rozumného o tom. Kdo stanovil její rozměry (Země) ... zatímco jitrní hvězdy plesaly a všechny synové Boží propukli v hlahol? (Jób 38:7)*

Bůh stvořil dva různé světy - viditelný a neviditelný. V nebi stvořil Bůh nejen jitrní hvězdy, syny Boží, ale i věrný obraz pravzoru. Jeho jméno bylo Lucifer - Světloňoš a Bůh mu dal úkol, aby něco střežil. Na zemi stvořil Bůh člově-

ka, aby byl obrazem Božím a podobně jako Lucifer, dostal Adam úkol, aby zahradu Eden nejen obdělával, ale také střežil. Můžeme se jen domýšlet před kým. Satan šířil zkázu nejen v nebi, ale sehrál klíčovou roli při pádu člověka. V čem spočíval pád třpytivé hvězdy?

♦ *Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu! Jak jsi sražen k zemi, zotročovateli pronárodů! A v srdci sis říkal:*

- ✓ (JÁ) *Vystoupím na nebesa,*
- ✓ (JÁ) *vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy,*
- ✓ (JÁ) *zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu.*
- ✓ (JÁ) *Vystoupím na posvátná návrší oblaků,*
- ✓ (JÁ) *s nejvyšším se budu měřit.*
(Izaiáš 14:12-14)

Lucifer, nejdokonalejší bytost, chtěl zasednout nejen na trůn, ale ještě výše, nad trůn Boží. Sám sobě podepsal ortel zatracení prohlášením - s nejvyšším se budu měřit. Měřil se a prohrál. Autor hříchu - Satan a jeho andělé, démoni, jsou ti, kdo vyvolávají války, nenávisť, vraždy, vzpoury proti Bohu a Božím příkázáním. Zasévají nedorozumění a nenávisť mezi pohlavími, mezi ženou a mužem, lidmi i národy. Jsou odhodláni šířit a násobit zkázu až do poslední chvíle. Pak bude soud a Bůh utvoří nové nebe a novou zemi.

♦ *A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo*

Teprve tady bude žít věčně a společně člověk, Bůh i nebeské zástupy. Dnešní nebe a Země bude přetvořena ohněm. Zda to bude vodíková reakce, či jiná pálivost ohně není tak důležité. Důležité je, abychom neskončili oddělení od Boha v ohnivém jezeře.

♦ *Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřejí, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud.*
(2. Petr 3:9-10)

Satan a člověk

Luciferův pád spočíval v jednom slově - JÁ! Ve stejném slově spočívá i náš hřích. Adam ani Satan nemohli mít pochybnosti o Boží existenci a moci. Oba byli na počátku dokonalí, Boha viděli a znali osobně, přesto zklamali.

ZEMĚ: *Byl jsi (Lucifere) věrným obrazem pravzoru, plný moudrosti a dokonale krásný. Byl jsi v Edenu, zahradě Boží, ozdoben všemi drahokamy: rubínem, topasem, jaspisem, chryzolitem, karneolem, onyxem, safírem, malachitem a smaragdem. Tvé bubínky a flétny byly zhotoveny ze zlata; byly připraveny v den, kdy jsi byl stvořen.*

Nejdokonalejší stvoření, plné moudrosti a krásy, ochránce, zářivý cherub se zhlédl sám v sobě. Za to byl z nebe svržen, ale na jeho vzhledu se asi nic nezměnilo. Ještě v Edenu byl plný moudrosti a ozdoben drahokamy. Ke své dokonalosti nemohl nic přidat, jen zkazit, znesvětit a ztratit. Na svoji omluvu nemá vůbec nic. Bůh s lítostí říká:

NEBE: *Byl jsi zářivý cherub ochránce, k tomu jsem tě určil, pobýval jsi na svaté hoře Boží, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů, na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření; dokud se v tobě nenašla podlost.*

Vše, co bylo na Luciferovi dokonale v nebi, se obrátilo ve špatnost a podlost na zemi. Had oslovil člověka a ten poslouchal.

♦ **Nejzchytralejší ze vsí polní zvíře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: ... Žena hadovi odpovéděla: ...**

Mnozí lidé, kteří chtějí znevážit Bibli, se vysmívají možnosti komunikace hada s člověkem, ale úplně vážně a s obdivem přijímají vědecké pokusy, kdy člověk komunikuje s delfíny nebo primáty, či s duchy zemřelých a duchy různých osobních rádců. Neuvědomují si, že démon může vstoupit nejen do člověka, ale i do zvířete. (Lukáš 8:27-39) Satanův zákeřný plán dosáhl svého cíle.

TREST: *Pro množství tvých obchodů se tvé nitro naplnilo násilím a ty jsi zhřešil. I skolím tě, srazím z hory Boží, cherube ochránce, vyhladím tě zprostředka ohnivých kamenů. Pro tvou krásu se stalo tvé srdce domýšlivým, pro svou skvělost jsi zkazil svoji moudrost, svrhu ti z země, dám tě za podívanou králům. ... staneš se odstrašujícím příkladem, zanikneš navěky. (Ez 28:11-19)*

Nejúspěšnější satanova zbraň je lež. Had (posedlý Satanem) oslovil Evu a skrze ni oklamal i Adama. Žena neměla důvod, proč se hada bát, ale Adam měl střežit. Kdyby plnil svůj úkol, okamžitě by mu bylo podezřelé, že had mluví. Ani jedno zvíře nebylo nebezpečné nebo nepříjemné, ale zvířata normálně s člověkem nemluví. Satan nechtěl Evu oslnit svojí nádhrou. Hebrejské slovo had - nachaš je překládáno zářivý, vzpřímený tvor. Je zajímavé, že hadí kostra má něco, co evolucionisté nazývají pozůstatky končetin. Obojí může potvrzovat pro-

kletí hada - polezeš po břiše a žrát budeš prach.

Satan promlouvá nenápadně i dnes. Vloudil se mezi politiky, intelektuály, do poezie, umění, hudby, psychologie a lidského chápání vlastního JÁ. Církev a nevěřícím namlouvá, že peklo je výmysl a že se není čeho bát. Satan je všude, kde není Pánem Kristus:

♦ **Víme, že jsme z Boha, kdežto celý svět je pod mocí Zlého. Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozeznávat, abychom poznali, kdo je pravý Bůh. (1. Jan 5:19-20)**

Bůh říká Jsem, který jsem, Satan raději našeptává - já nejsem. Schovává se a vyvíjí svoji destruktivní činnost skrze mnohé převleky a věrné služebníky, kteří velmi dobře vědí, kdo je vládcem tohoto světa. Jedni mu slouží nevědomě, zůstávají ve tmě, druzí vědomě, protože se od světla odvracejí.

♦ **I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládců nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. (Efezským 2:1-3)**

Bible říká o lidské přirozenosti, že v ní nepřebývá dobro. Psychologie naopak tvrdí, že člověk je ve své podstatě dobrý. Bible i psychologové nám potvrdí, že člověk dělá často přesně opak toho, co by dělat měl. To, čemu říká Bible hřích, nazývají psychologové zákon reversní psychologie. Slovo hřích je pro pánbíčkáře. Dříve než psychologové prozkoumali lidské nitro a vymysleli tento odborný termín, apoštol Pavel říká:

- ♦ *Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřích, který ve mně přebývá. (Římanům 7:19-20)*

Psycholog Pavel nás dávno odhalil. Chce se snad někdo z nás srovnávat s apoštolem Pavlem ve svých skutcích? Povedeme-li dialog s Bohem, ukáže nám cestu svobody; povedeme-li dialog s psychology, najdeme cestu do otroctví hříchu. Povedeme-li dialog se samotným ďáblem, máme jistotu věčného pekla.

Někteří křesťané vedou dialog s intelektuály a politiky, náboženskými a duchovními vůdci, ale i s falešnými proroky a učiteli Nového věku. Lidé komunikují s mrtvými, s démony a dokonce i s mimozemšťany. Z Bible víme, že apoštolové byli obezřetní:

- ♦ *Když jsme šli jednou do modlitebny, potkala nás mladá otrokyně, která měla věštecského ducha a předpovídáním budoucnosti přinášela svým pánům značný zisk. Chodila za Pavlem a za námi a stále volala: "Toto jsou služebníci nejvyššího Boha. Zvěstují vám cestu ke spáse." A to dělala po mnoho dní. Pavlovi to bylo proti mysli, obrátil se proto na toho ducha a řekl: "Ve jménu Ježíše Krista ti přikazuji, abys z ní vyšel!" A v tu chvíli ji ten zlý duch opustil. (Skutky 16:16-18)*

Mnozí křesťané by to považovali za pravdivá prorocká slova, ale my víme, že vycházela z úst démona. Mnozí lidé jsou svedeni na scestí, protože nejdříve uvěří pravdě z úst lhářů a potom přimou i lež.

- ♦ *Ne každý, kdo mi říká 'Pane, Pane', vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den:*

'Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?' A tehdy já prohlásím: 'Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.' (Matouš 7: 21-23)

Věštecský duch, pokud není od Boha, je buď výplod vlastní fantazie, sen, nebo je inspirován skrze démony nebo Satana. Pavel poznal, kdo skrze otrokyni promlouvá. Samotná pravdivost tvrzení k věrohodnosti proroctví nestačí. Falešní proroci platili za svoji troufalost životem, byli ukamenováni na výstrahu ostatním. Je zajímavé, že v některých denominacích zůstává falešný prorok uctívaným prorokem i dávno po smrti. Proroku oddaní služebníci takových denominací falešné proroctví pouze poopraví, nově vysvětlí neúmyslný omyl, nebo falešné proroctví prostě zamíčí.

Synové, Boží, božští a padlí andělé

Zkoumejme viditelný i neviditelný svět tak, jak nám jej odhaluje Bible. Víme, že existuje Bůh, andělé, archanděl Michael, Gabriel, synové Boží, Satan, obři, zrůdy, démoni mocností, síly, panstva a další bytosti. Jde skutečně jen o lidské báčorky či církevní výmysly jak tvrdí ateisté? O synech Božích se dozvíme z Biblického slovníku:

1. Syn Boží je Kristus, má vysoký titul, ale současně je služebník Boží.

2. Potomci Šétovi na rozdíl od Kainovců a věřící, ti, kteří jsou určeni ke vzkříšení - synové vzkříšení, budou se rovnat andělům.

3. Synové Boží - jsou stvořeni Bohem, ale nejsou jeho potomci. Jde

o božské bytosti, bohové - synové Nejvyššího, králové, ctitelé Boha.

Synové Boží jsou Bohu poslušní a plní Boží úkoly, synové božští jsou služebníci Satana. Boží služebníci nás ochraňují před útoky zlého. Málokdo si uvědomuje, jak důležitou roli hrají andělské síly v našem životě. Ne ty, které vidíme zobrazené jako boubelaté okřídlené amorky či krásné sochy okřídlených žen. Písmo nikde nepopisuje anděly jako ženy či robátka. Žena s křídly v Bibli představuje vždy démona. Nevím, proč vidíme obojí právě v kostelech. Mnozí rovněž mylně tvrdí, že andělé jsou bezpohlavní bytosti, na základě následujícího verše:

♦ *Po vzkříšení se lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé. (Matouš 22:30)*

Tento verš netvrdí, že andělé jsou či nejsou pohlavní. Verš pouze říká, že se nežení. Pamatujme, že andělé jsou duchovní bytosti, které se mohou zhmotnit do lidského těla. Všechny záznamy o andělech v těle (ne těch padlých), které v Bibli máme, popisují muže. Muži se mezi sebou nemohou ženit, i když se o to dnešní svět pokouší a někteří zákonodárci takové "manželství" umožňují. Incubi-succubi je technický termín pro sex s mužskými nebo ženskými démony, ale o tom Bible přímo nehovoří. Proto se můžeme jen domnívat, že Satanovi služebníci, padlí andělé, synové božští (ne pouze Kainovci), vcházelí k dcerám lidským a ty jim rodily zrůdy. Kdyby synové Božští byli Kainovci - nevěřící lidé, jejich potomstvo by se nerodilo jako zrůdy, ale jako se rodí děti všech nevěřících. Je možné, že démoni vstoupili do mužů a ti potom jednali z vůle démonů (podobně jako sodomští muži) a jejich potomstvo bylo také

posedlé démony. Bůh však nenechal nic náhodě. Zamysleme se nad následujícím veršem:

♦ *Mezi tebe (Satane) a ženu (Marii) položím (Bůh) nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono (Ježíš) ti (Satane) rozdrtí hlavu a ty jemu (Kristu) rozdrtíš patu. (Genesis 3:15)*

Co je símě tvé a símě její? Ženino símě je jasné - z panny, která nepoznala muže, se narodil Ježíš. Zbývá odpovědět na otázku, kdo vzešel nebo vzejde ze símě Satana? Z vajíčka, semene ženy, se narodil Ježíš Kristus (po ženě člověk, po Duchu svatém Bůh). Ze semene Satana se narodí Antikrist. Jak se Satan přičiní o Antikristovo otcovství, nevíme. Proč by to nemohlo být podobným způsobem jako v 6. kapitole Genesis, kdy se ze semene synů božských rodily zrůdy?

♦ *Když se lidé na zemi počali množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jichž se jim zachtělo. ... Za oněch dnů, kdy synové božští vcházelí k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zrůdy, ba ještě i potom. (Genesis 6:1-2,4)*

Co se dělo za oněch dnů a ba i ještě potom? Čteme, že na zemi vznikaly zrůdy. Je pozoruhodné, že právě lidé, kteří se setkali s mimozemšťany, říkají, že jim byly odebrány jak vajíčka, tak spermie. Dokonce i zmračená zvířata mají často odejmuty genitálie. Vidíme, že cílem Satana a jeho služebníků bylo zničit celou lidskou rasu nejen duchovně, ale i geneticky.

♦ *I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho myslí i srdce je v každé chvíli zlý. (Genesis 6:5)*

30 ZÁPAS O DUŠI

Proto Bůh zničil potopou vše živé, až na osm lidí, ale i potom se šířilo zlo. Celá 19. kapitola Genesis (po potopě) podrobně popisuje zvrácenost lidskou a touhu po sexuální nepravosti lidských mužů s muži andělskými. Bůh je důrazně varoval. Dokonce ranil sodomské muže slepotou, ale ani to je neodradilo. Padlí andělé a Satan nelení. Pokračují ve svém zhoubném díle dál. Dříve měli lidé ze Satana, obrů, démonů a zrůd hrůzu a strach. Dnes se jedni posmívají, druzí vyhledávají takovou zábavu, aby jim běhal mráz po zádech, třetí se k Satanovi otevřeně hlásí. Vzniká řada "uměleckých" děl, hudebních produkcí, literárních výtvorů, kde je Ježíš Kristus tupen a Satan vyvyšován. Kolik mladých lidí se zdobí křížem, ne Kristovým, ale tím obráceným - křížem Satana.

Zrůdy a obři

- ♦ *Země, kterou jsme při průzkumu prošli, je země, která požírá své obyvatele, a všechen lid, který jsme v ní spatřili, jsou **muži obrovité postavy**. Viděli jsme tam zrůdy - **Anákovci totiž patří ke zrůdám** - a zdálo se nám, že jsme nepatrní jako kobylinky, vskutku jsme v jejich očích jako takoví.*

(4. Mojžíšova 13:33)

Mimo Anákovce víme, že byl obr Óg a Goliáš. Kniha Samuel popisuje boj Izraele s Pelištejci v Góbu. Čtyři obři, kteří padli rukou Davida a jeho služebníků pocházeli z rodu Gatu. Násada kopí Goliáše Gatského byla jako tkalcovské vratidlo.

- ♦ *Tam byl obrovitý muž, který měl šest prstů na rukou a šest prstů na nohou, celkem čtyřřadecet. Ten také pocházel z obrů.*

(2. Samuelova 21:20)

Otázka, zda vznikali nebo vznikají geneticky odlišní potomci synů božských i po potopě, zůstává otevřená. Mohou mezi ně patřit zprávy o sněženém muži nebo dnešní "únosci", kteří jsou naopak malé postavy? V případě Ufonautů se s největší pravděpodobností jedná o démonické bytosti, které se mohou materializovat a dematerializovat. Podle toho, co mnozí lidé popisují, víme, že nemají fyzickou podstatu, nepodléhají známým fyzickým zákonům, přesto s člověkem mimosmyslově komunikují a někteří lidé je vidí. Do jaké míry mohou lidskou mysl kontrolovat, nevíme. Jsou i oni "reprodukce" schopní? Mohou vznikat nové zrůdy synů božských s lidmi nebo zvířaty? Přírozenou cestou ne, protože genetický kód je uzavřen, ale co cestou nadpřírozenou? Jsou lidská těla s hlavou zvířete nebo naopak pouhou fantazií našich předků?

Víme, že biologické druhy se množí podle svého druhu. Bůh to v první kapitole Genesis zdůrazňuje desetkrát! Totéž potvrzují verše 1 K 15:38-39. Genetický kód je uzavřený a izolovaný od kódů jiných druhů. Druhy nemohou evolučně přecházet jeden v druhý. Možná, že právě dnes otevírá lidstvo pandořinu skříňku předpotopní minulosti. S novou technologií genetického inženýrství a manipulace, lidským zásahem a spoluprací s nadpřirozenými silami, může být i nepředstavitelné možné. Doposud kříženci různých druhů nebyli schopni reprodukce, ale vědci štěpí nejen buňky, ale i geny. Snažíme se vzájemně křížit různé druhy nejen rostlin, zvířat, ale pokoušíme se je vzájemně spojovat. Implantujeme, transplantujeme a oplodňujeme nejen v těle, ale i mimo tělo. Právě genetické zrůdy nižšího života, zvířat, člověka a

démonů, mohou vyvolat na zemi takovou hrůzu, že Bůh zakročí, aby zabránil úplné zkáze země i lidstva. Je jen otázkou času, kdy vytvoříme vir, bakterii, mikrob, který se vymkne naší kontrole. Jak daleko nám Bůh dovolí jít? Zmizíme ze světa stejně, jako zmizeli stavitelé pyramid v Egyptě nebo v Jižní Americe, či se jen vzájemně vyvraždíme? Kam zmizely vyspělé civilizace po potopě? Nebyla příčinou právě genetická manipulace?

Skutečnost nebo pověry?

Moderní materialistický člověk, který odmítá existenci duchovna, hodnotí biblické Písmo jako mytické bláboly vhodné pro pověřivé, duševně zastalé, nevzdělané a ideologicky nebezpečné jedince. V materialismu vlastně nejde o vysvětlení lidsky nevysvětlitelného, ale jen o to, jaký přístup k vyšší autoritě Boha zaujmou ti, jimž se předkládá humanistický světonázor.

Člověk se chce podobně jako Satan stát za každou cenu vládcem celého světa. Dnes víme, že barvitě popisování draci a ostatní zvířata uvedená v Bibli, která již nežijí, byla moudrým tohoto světa pro smích až do doby, kdy archeologové objevili zkameněliny dinosaurů. Jejich nálezy byly tak ohromující, že nebylo možné jejich existenci a množství druhů tajit. To, o čem Bible hovoří, a co již neexistuje, nacházíme dnes v úplnosti. To, co nám chybí - četné mezičlánky evoluce, prostě nenajdeme.

Překladatelé Bible, před objevem dinosaurů zkamenělin, protože neexistovala obdobná zvířata, použili naprosto nevhodné pojmenování současných zvířat - krokodýl, šakal, hroch, které vůbec neodpovídají v Bibli popsaným tvorům. Svět objevil v Bibli

popsaná zvířata, dal jim jiná jména a zařadil je do historické chronologie. Dodnes však nebyly omyly překladatelů opraveny. Co v tom církvi brání? Biblické stáří země, nebo vědecká pověra, že dinosauri vymřeli před 70 miliony let? Bible popisuje dinosaura a člověka jako současníky. O tom svědčí nejen Písmo, ale i společné stopy ve zkamenělých vrstvách. Je škoda, že církev z obav před výsměchem světa lpí na mylných a nebiblických prohlášeních.

Ideologům nedávné minulosti stačil Darwin, hypotézy o praprolévkách, mlhovinách, velkém třesku, meteorech a miliardách let vývoje. Bezbožnost ovládla mysl člověka. Dnešním lhářům slouží celá řada duchovních podvodů, reinkarnací počínaje a neexistencí pekla konče. Tisíckrát opakovaná lež se vryla do mozků jako potvrzená zákonitost. Ověřit neopakovatelné a neměřitelné není v lidských silách. Řešíme-li lidské otazníky bez Boha, můžeme si být jisti jednou věcí - odpověď nikdy nenalezeme! Pozornému studentu Bible záleží na každém slovu. Nepodceňujte historickou, vědeckou ani společenskou hodnotu Písma. Dokud nenajdete uspokojivou odpověď na otázky: kdy, kde, kdo, co, proč a jak, máte důvod pátrat dál.

- kas - Pokračování příště -

**★ Ani vševědoucí Bůh
nemůže poradit tomu,
kdo se domnívá, že se o Bohu
již všechno dověděl.**

★ Aforismy, Pavel Kosorin

**Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

**HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Box 77
251 01 Říčany u Prahy**

Slovensko

**HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá**

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:

ZOD - HCJB World Radio

Číslo účtu:

Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásilka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš

WORLD
RADIO

HCJB - Dobrá novina denně zachytíte z Ekvádora

RANO: v létě v 7:00, v zimě v 6:00, tj. 5:00 UTC.

6 205, 12 025 a 15 540 kHz - v pásmu 49, 25 a 19 m.

VEČER: v létě ve 20:00, v zimě v 19:00, tj. 18:00 UTC

15 520 a 17 790 kHz v pásmu 19 a 17 m.

Český rozhlas Plzeň připravujeme každou neděli od 7:00 do 9:00 (15 minut)

Velmi krátké vlny (VKV/FM): **101,7 106,7 105,3 102,4 100,8 MHz**

TWR Tirana každé pondělí a úterý ve 21:45 střední vlny: **1 395 kHz - 215 m.**

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava

Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, P.O. Box 77, 251 01 Říčany

Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš

Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1

Vychází šestkrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Jihomoravským řed. spoju v Brně č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.

Dohledací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.

Podávání novinových zásilek povolené:

SP č. p. ZsRP Bratislava, č. 1034-PO-1993 zo dňa 1. 4. 1993.